

Ur mörker

ANNA MARIA JOAKIMSDOTTIR-HUTRI

UTBILDNINGSPROGRAMMET FÖR REGI

**TEATTERI-
KORKEAKOULU**

✕ TAIDEYLIOPISTO

2016

OPINNÄYTETYÖ

Ur mörker

ANNA MARIA JOAKIMSDOTTIR-HUTRI

UTBILDNINGSPROGRAMMET FÖR REGI

TIIVISTELMÄ

Päiväys: 4.4.2016

TEKIJÄ Anna Maria Joakimsdottir-Hutri		KOULUTUS- TAI MAISTERIOHJELMA Magisterprogrammet i Regi	
KIRJALLISEN OSION / TUTKIELMAN NIMI ”Ur mörker”		KIRJALLISEN TYÖN SIVUMÄÄRÄ 95 s.	
OFFRET/UHRI/SACRIFICE Ceremoni i Studio 3 premiär 28.1.2016 Taiteellinen osio on suoritettu TeaKissa ☒ Taiteellinen osio on suoritettu muualla (tekijänoikeuksista on sovittu) ☐			
Kirjallisen osion/tutkielman saa julkaista avoimessa tietoverkossa. Lupa on ajallisesti rajoittamaton.	Kyllä ☒ Ei ☐	Opinnäytteen tiivistelmän saa julkaista avoimessa tietoverkossa. Lupa on ajallisesti rajoittamaton.	Kyllä ☒ Ei ☐
<p>I slutarbetet ”Ur Mörker” skriver jag om min existensiella kris som börjar året före jag inleder studierna på Teaterhögskolan och som kulminerar under mitten av studierna. Det är en text där jag försöker förstå vad mitt medvetande är – ur vilken källa det rinner. Det är ett försök att skapa en modell av verkligheten.</p> <p>Arbetet är inte en vetenskaplig text utan ett slags tankeflöde av röster som kommer till tals genom dialoger och monologer. Jag beskriver det jag upplever på ett så direkt sätt som möjligt.</p> <p>Första delen är mörkret och stegen ner mot det undermedvetna.</p> <p>Andra delen är ett försök att skapa ordning genom ett system av de klassiska elementen jord, vatten, luft, eld och till slut eter som i sin tur genererar sambanden till sista delen.</p> <p>Sista delen är dels en reflektion över slutarbetets konstnärliga del och vad resorna lett till.</p>			
ASIASANAT: MEDVETANDE, RITUAL, SHAMANISTISKA REDSKAP, HALLUCINATION, VERKLIGHETSMODELLER, VERKLIGHET, TAJUNTA, TODELLISUUS			

INNEHÅLL

MÖRKER	11
<i>PROLOG</i>	11

DEN FÖRSTA RITUALEN - VÅREN 2013	15
<i>INNAN MAN GÅR IN I ETT INRE KOSMOS</i>	16
<i>VERKLIGHETEN</i>	17

DEN ANDRA RITUALEN - SOMMAREN 2013	20
<i>EFTER DEN ANDRA RITUALEN - HÖSTEN 2013</i>	20

CEREMONIN	23
<i>ATT STÄRKA RELATIONEN MELLAN MIG OCH VERKLIGHETEN</i>	23
<i>DEN TREDJE RITUALEN - FÖRSTA MARS 2014</i>	23

JORD	26
<i>ÖPPNA MINA SINNEN, MITT SENSORISKA SYSTEM</i>	26
<i>DE KOGNITIVA REDSKAPEN</i>	27
<i>PLANERING AV SLUTARBETET</i>	31
<i>SENSORISK ÖVERKÄNSLIGHET</i>	32

VATTEN	34
<i>ÖPPNA MINA KÄNSLOR</i>	34
<i>DRÖMGRUPP MED LIISA OCH KLARA OCH MÖTET MED JAAKKO</i>	35
<i>EN PASSION SOM ALDRIG NÅR, EN KÄRLEK SOM ALDRIG FINNER</i>	39

LUFT	41
<i>ÖPPNA MIN INTUITION</i>	41

ELD	44
<i>ORDNA MINA TANKAR</i>	44
<i>SKÄRSELD - BEKÄNNELSE</i>	45

ETER	48
<i>SKAPA SAMBANDEN</i>	48
<i>MÖTET MED SEBASTIAN</i>	50

“OFFRET”	53
<i>CERMONIN FÖR EXISTENSIELL REFLEKTION</i>	53
<i>OM DET INTE BIDDE "OFFRET", VAD BIDDE DET DÅ?</i>	57
<i>RESORNA OCH DERAS BILDER</i>	57
<i>DIALOG</i>	60
<i>RESORNA BLANDAR SIG MED VERKLIGHETEN</i>	61

EPILOG	74
<i>UT UR MÖRKRET</i>	74

TACK TILL	78
LITTERATURLISTA	79
<u>BÖCKER</u>	79
<u>FÖRELÄSNINGAR ELLER INTERVJUER</u>	80
<u>NÄTSIDOR</u>	80
<u>BILAGOR</u>	81

MÖRKER

PROLOG

JAG

(våren 2012)

Jag har just slutfört mitt fjärde filmprojekt på tre år, ett drama för TV samtidigt som jag föder och ammar mitt andra barn. Drömmen är att regissera långfilm och jag har två projekt under utveckling. Jag lever ihop med Tuomo som största delen av tiden sedan barnen kommit arbetat utomlands. För att jag ska orka att både arbeta under pressen som manusförfattare, regissör och uppgiften som mamma ordnar jag varje dag i ett mönster där jag inte lämnar plats för att tänka eller känna. Väcka, klä och mata barnen, föra dem till dagis, skolplikt, arbetsplikt, inköp av livsmedel, städning, barnens hobbyer, konstnärligt skapande, grupparbeten, manusutveckling, lusbehandling, smutsbyk, influensa, söka efter försvunna skolböcker, läsa saga och sjunga barnen till sömns. Alltid ensam, för orken räcker inte till att odla några sociala kontakter. Jag sköter det som måste skötas just för stunden men lämnar sådant som kan lämnas. Vårt hem är en enda stor röra och allt blir bara smutsigare och smutsigare. När Hugo är sex månader får han en infektion som sväller upp på sidan av halsen. Han blir inte bättre av antibiotika och febern ökar. Jag sitter natt efter natt och tittar på honom för att vara säker på att han andas och tillslut är jag så rädd att han inte ska ta nästa andetag, så jag för honom till sjukhuset. Det är en ovanligt snörik vinter men jag trycker på med vagnen genom drivorna i natten. Framme vid barnkliniken inser läkarna att de måste de skära upp svulsten och tömma ut varet. I tre dagar måste de tvätta det tio centimeter öppna såret på halsen med saltvatten. Hugo skriker sig blå av smärta varje gång och jag känner mig skyldig till alltihop. Saima min dotter är arg på mig varje dag. Jag räcker inte till. När vi kommer hem efter dagis kl. 17:30 lagar jag middagen och sköter hushållet och sedan är jag för utmattad för att orka genomföra en ny omgång påklädning för vinterväder så jag befinner mig i husarrest varje kväll, kan inte ens gå efter mjölk eftersom jag inte vågar lämna barnen ensamma. De är för små bara 1 och 7 år. Jag sover ibland bara en timma innan jag väcks, av ljud, av oro, av tankar som surrar runt i huvudet. Orken räcker i intervaller mellan vilka jag sätter ett sträck.

Fem minuter - sträck, en timme - sträck, en dag - sträck, en vecka - sträck. Om jag bara koncentrerar mig på att sopa just där jag står så går jag inte under för plikterna som aldrig upphör. Ingen medmänniska, ingen att dela bördan med. Jag slutar helt att känna och inne i huvudet är det tyst. Inte en bild, inte ett ljud, inte en enda upplevelse påverkar mig. Jag känner mig som en exoplanet på en fjärran bana i rymden där mörkret bara tätnar. Projekten som jag utvecklar med filmproduktionsbolagen stannar av. Människor som jag arbetat med försvinner ur min verklighet. Det känns som om jag inte längre har något att ge. Jag tappar fotfästet, försvinner långsamt inifrån som ett torkande skal från en ömsad orm. Jag går ner trettio kilo i vikt. Jag upplever mig själv som en mekanisk människodräkt men under skinnet finns ingenting. Bara ett stort tomt svart hål.

DET ANDRA JAG

(våren 2012)

Hon har ingen kontakt med mig längre. Jag kan komma och gå som jag vill. Hon vet inte om mig. Hon upplever det som ett mörker, en känsla av tomhet när jag är borta. Jag glider ur henne, överger henne i långa perioder. Hon försöker kontrollera allt runt omkring sig men mig kan hon inte styra. Hon har ingen kontakt med sina känslor, varken vrede eller glädje. Hennes längtan efter närhet och beröring är en längtan som gör henne förtvivlad men som hon behärskat kapslar in och gömmer undan. Hon förstår att hon behöver hjälp men lurar sig att tro att hon klarar allt. Hon överväger om hon ska söka till Teaterhögskolans regiutbildning, en gammal dröm. Hon tror att skolan ska ge henne en väg ut ur mörkret, men sanningen är att allt hon byggt upp av rationella murar och falska sanningar måste rivas och myllas för att låta något nytt gro och spira i den gamla skiten.

JAG DÖDEN

På grund av min depression så har jag övervägt möjligheten att ta livet av mig. Jag föreställer mig hur jag slocknar, det jag upplever som *jag* upphör att producera material för existens i ett nu. Men... jag inser då att jag därmed inbillar mig att det finns ett jag utanför min materiella kropp. Ett *jag* utanför den arkitektur av nervbanor, plasma, kött och blod som upplever nuet och jag blir först förvånad och sen irriterad för jag tycker att det är en befängd tanke. När min kropp slutar existera så slutar jag finnas. Problemet är bara att

kroppen inte slutar existera, den byter bara skepnad, byggstenarna för min kropps arkitektur får nya uppgifter. Skulle jag med säkerhet *slockna - dö*? Vad har jag för garantier? Hur kan jag vara säker på att jag slocknar, att min upplevelse av presens verkligen avslutas? Var bor det *jag* som upplever nuet? i mina celler? I min hjärna? I atomerna eller molekylerna? Hur kan jag vara säker på att jag inte upplever varje enskild cells förruttnelse? Tar fosforatomerna, som byggde cellerna i mitt hjärta, med sig en del av min upplevelse av nuet in i sin nästa uppgift? Efter min död, kan det då finnas ett *jag* som upplever presens i ett fiskben? Hur kan jag vara säker på att mitt medvetande om presens inte ingår i en jättelik gröt av jord och vatten, eller att jag är medveten om förgasningen i krematoriet, hur mina atomer fångas i atmosfären för att uppleva jorden uppifrån i eoner framöver? För så måste det ju vara om mitt medvetande är knutet till materien, eller hur? Jag kan inte vara säker på att döden skulle blåsa ut mig som en låga på ett ljus.

JAG

(Hösten 2012)

Vid höstens början inser jag att skolan blivit ytterligare en plikt som måste in på schemat. Jag börjar även få uppdrag som reklamfilmsregissör och den första veckan har jag inspelning på natten och går sedan direkt från inspelningen till skolan. Jag märker att jag kan vara utan sömn i flera dagar. Det är inte så stor skillnad på att sova en eller två timmar eller inga timmar alls.

En bild från kursen "Ritualistinen Teatteri"

DEN FÖRSTA RITUALEN - VÅREN 2013

JAG

(våren 2013)

Skolan erbjuder en kurs om olika medvetandetekniker som en regissör kan använda sig av. Sex veckor undervisning i hypnos, Montague Ullmans Dream Group, Butoh och på slutet en helg i skogen med en djupdykning i arkaiskt medvetande och schamanistiska arbetsredskap. Under sista helgen i skogen händer det, någonting förändras och kan inte återgå till det vanliga. Vi gör två typer av ritualer. Den första dagen handlar om rening och den andra om att bjuda in det okända.

DET ANDRA JAG

Hon är inte medveten om potentialen av att möta mig. I vårkvällen ligger hon på en bergskulle och betraktar molnformationerna på himlen. Hon förbereder sig mentalt på vad det är hon vill göra sig av med. Hon faller in i en sömnlignande dvala och sjunker omedvetet ned i bergets mitt till en boning upplyst av stearinljus. Hon uttalar där sitt syfte att öppna sig för känslorna och bjuda in kärlek urskiljningslöst i vilken form den än kommer.

JAG

(våren 2013)

Första natten blir Petra vår "kipu-tyttö". En uråldrig tradition där en individ offras för kollektivets välbefinnande. Man kan se mönstret i många traditioner där tanken är att den enskilda individens smärta representerar allas smärta. Åt henne ger vi våra offer uttryckta i ord, ljud eller rörelsematerial och hon tar emot dem. Sedan för hon dem till bastun och bränner dem symboliskt i ugnen. Den andra natten ska vi möta det okända. De håller ljummet oxblod på mig. Jag ser på de andra som får vätskan hälld över sina kroppar. Nedsmetade i det mörkt purpurfärgade blodet möter jag deras gnistrande blickar i skymningsljuset. Jag känner doften av djur och känslan av varmt blod som koagulerar på min hud. Vi står ute på en ö i en lite sjö och måste våga oss över isen. Några av oss far igenom då våren gjort isen bräcklig och vi måste vada upp till skuldrorna genom det iskalla vattnet till andra sidan. Jag har hamnat i ett tillstånd av tremor, vet inte om jag skrattar eller gråter. De frågar om jag vill avbryta men jag vill fortsätta.

Varför avbryta nu när jag äntligen upplever något, när jag äntligen känner något. Frostén bränner mina fotsulor när jag vandrar genom skogen till min utvalda plats. Jag känner en inre eld fara genom mig som ilningar, som vore jag en atmosfär mellan himmel och jord en dundrande åsk-natt. Jag lever, jag vet att jag lever.

INNAN MAN GÅR IN I ETT INRE KOSMOS

Portvakten står vid tröskeln.

PORTVAKTEN

Jag är tröskeln för vad man kan kalla sant och verkligt. Härefter går du in i en imaginär potential. Det här är Schrödingers låda där katten är död och levande på samma gång så länge man inte öppnar den - att jämföras med medvetandet så länge du inte frågar om dess ursprung.

Ur ” Ett Drömspel”

VERKLIGHETEN

JAG

(Våren 2013)

Vad är det, det där som rubriken så självsäkert refererar till? Verkligheten - jag kan bara betrakta den ur mitt medvetande, mitt subjektiva medvetande, aldrig genom något objektivt medvetande. Men borde jag ändå anta att det existerar ett objektivt medvetande som uppfattar verkligheten eller som är verkligheten? Annars vore det väl en verklighet som bara existerar i individers subjektiva verkligheter? Har medvetande om verkligheten någonting att göra med verkligheten överhuvudtaget? Vad är det jag egentligen upplever? Jag behöver en begriplig modell för verkligheten. Enligt den Platonska verklighetsindelningen finns två verkligheter. Den verkliga, faktiska, sinnligt uppfattningsbara verkligheten med eller utan medvetande och den mentala verkligheten som inte existerar på samma nivå av påtaglighet som den verkliga utan endast i medvetandet vare sig det är ett subjektivt medvetande eller ett objektivt. Den verkliga världen består grovt taget av fast form, flytande form, gasform och plasma. Man kan dra paralleller till Jord, Vatten, Luft och Eld. Eller det periodiska systemet om man trivs bättre med den modellen. Emellan allt det där flyter det ett samtidigt sammanlänkande och separerande medium. Det som bara observeras i sin frånvaro på kvantnivå - Eter, det femte elementet. Eller Higgs boson - tills vidare, då nästa vetenskapliga sensation omkullkastar gammal sanning. Existerar den mentala världen överhuvudtaget - annat än i huvudet på den som upplever? Eller på de som upplever tillsammans - det är frågans kärna. Kan den mentala världen upplevas av fler än en individ? Jag kan observera den mentala världens påverkan på den verkliga världen som uppfinningar, konst eller vetenskapliga framsteg. När – och var - händer denna transformation mellan en mental värld till verklig? Vad är dess katalysator? Jag kan förstås bara reflektera över mig själv. Som konstnär gör jag observationer i den verkliga världen genom mina fem sinnen. Mina känslor bestämmer hur jag förhåller mig till mina observationer. Därefter bearbetar jag materialet i en mental värld, där jag gör associationer, inre intuitiva kopplingar och gör en aktiv selektiv

sortering som jag tar till min uppmärksamhet. Ur kaoset av observationer, känslor och associativa mönster skönjs en ordning. Till slut kan jag reflektera över och komma till insikt om vad jag upplever genom en kognitiv process. Därefter uppstår magin. Den mentala världen förvandlas, kommer till uttryck som en skapelse i en eller annan form. Den mentala världen gjuter liv i det banala, verkliga och lyfter det över ensidigheten, en sten blir ett redskap, ett rörelsemönster blir längtan, en ekvation relativitetsteori. I själva verket verkar vi människor helst dela den mentala världen med varandra. En sten oupptäckt av ett subjekt är meningslös, men då den fått sin transcendentala uppgift - redskap - förenar det de subjektiva medvetandena omkring ett gemensamt ämne. Vår verklighet är vårt gemensamma påhitt.

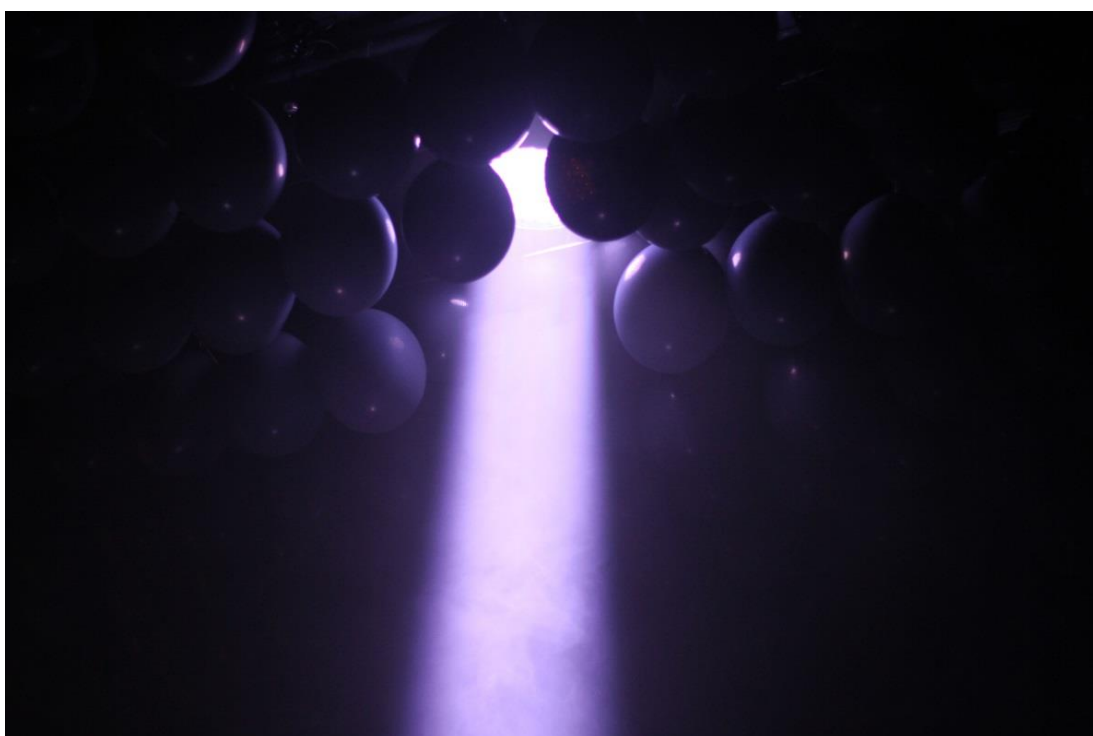
JAG TVIVLAREN

Av vad är jag? Är jag bara en materiell manifestation – en gröt av atomer organiserade i blod, ben, muskelmassa eller finns det en aspekt av mig bortom det materiella? Är jag mer än fysisk materia? Största delen av min identitet är baserad på sådant som inte finns i minnen, förhoppningar om framtiden, fantasier. Hur kan jag veta att något av det är sant. En känd matematiker har sagt att till och med den euklidiska geometrin i vilket vi baserar hela vår matematiska utveckling bara existerar i en mental värld som i själva verket inte alls existerar i verkligheten. Verkligheten? – ett fruktansvärt kortlivat tillstånd. Det finns bara i ett absolut presens av - *nu*. Slutar jag att existera efter nästa nu? *Nu* syns bara som en kort gnista i ett oändligt kosmos, i brännpunkten mellan minne och förväntning.

BARONESSAN SUSAN GREENFIELD

Det är den 27 november 2012. Klockan är tio på morgonen och vi befinner oss på Universitetet i Melbourne på det internationella seminariet om medvetandets neurologi. Jag är baronessan Susan Greenfield, en brittisk vetenskapskvinna som specialiserat sig i ämnet hjärnans fysiologi. Om hur hjärnan genererar medvetande. "Det finns inget som man kan kalla centrum för medvetandet. Medvetandet är ett resultat av indexikala mönster direkt tecknade i hjärnsubstansen genom intryck från det sensoriska systemet. Ur dessa spridda mönster knyter hjärnan ett nätverk av kopplingar ur vilket individens kognitiva känsla av *själv* konstrueras. Hjärnan bygger ett nätverk

av potentiella tolkningar av verkligheten som konstant justeras eller rekonstrueras allt eftersom individens upplevelse av verkligheten fördjupas. Den här insikten betonar vikten av interaktion med den naturliga världen annars kommer detta intrikata nätverk av identitet att förbli outvecklat och leda till förtvining av potentiella nervbanor. Det här betyder att individen inte kommer att kunna skapa adekvata kopplingar med den naturliga världen och förlorar förmågan att tolka sin verklighet korrekt, med ett resultat som i slutändan påverkar individens förmåga till medmänskligt engagemang på en djupare emotionell, intuitiv eller kognitiv nivå. En medvetandenivå som krävs för sant empatiskt beteende.

Ur "Offret"

DEN ANDRA RITUALEN - SOMMAREN 2013

JAG

(sommaren Kainu 2013)

Allt förändras när jag ser flammorna stiga upp från min kropp och höljer mig i en brinnande dimma. Lågorna stiger långsamt som av en vänlig eld och flammar i ett blåaktigt, ljust skimmer. Händerna skapar slingor av dimma när jag för dem framför mig. Ur skinnet på fingertopparna gnistrar det som av små elektriska urladdningar. Hjärtat är fyllt av en passion som inte får utlopp och jag känner hur lusten river och vrider sig ur underlivet upp genom ryggen som en brännande ilning. Det är kallt, jag andas tungt och andedräkten bolmar ut i sommar natten. Blommorna borta på fältet har frusit av en tillfällig köldknäpp och kommer att vissna av chocken när solen går upp. Jag står klädd som om jag hade ett bröllop med naturen, i svart klänning, barfota och med en krans av ängsull och malört på huvudet. Jag väntar i åtta timmar och ur kylan från marken stiger det en inbillad orm som kryper upp längs min arm och biter sig fast i min axel. Ängsullen på träsket framför mig darrar som ett förvåntansfullt sällskap. Någoting väntar på mig. Någoting har tålamod och väntar på mig. Någoting ger sin väntan på mig till känna genom mig. Jag är helt oförberedd. Jag vet att jag är där jag ska vara. Jag vet inget om vad som händer, utom att jag väntar.

EFTER DEN ANDRA RITUALEN - HÖSTEN 2013

DET ANDRA JAG

Jag ger henne en liten glimt in till andra sidan. Drömmarna kommer först, dem har hon ännu inte förringat och gjort narr av, där kan jag nå henne. Drömmar, farligt exakta, omöjliga att avfärda. Ändå vistas de hos henne bara under natten och genom vaga minnen under dagen. Men hon tappar garden och börjar lyssna. Jag ger henne drömmarna och hon börjar nysta, sakta, sakta går något upp för henne. Därefter kommer det okända vilda plötsligt in och hon hinner inte stänga dörren i tid. Hon möter en människa som hon

förbehållningslöst förälskar sig i. Låt oss kalla honom Ianus, som den romerska guden för portaler och nya öppningar. Ianus är passion, Ianus är eld. Förälskelsen river ut dörren med hänge och allt och porten står sen vidöppen. Allting kommer in på samma gång, allting far ut utan sortering. Hon faller okontrollerat, skakar i hela kroppen, gråter för att hon känner, njuter och skrattar allt på samma gång. Det är då hon ser mig för första gången. Jag är kärleken den ohämmade villkorslösa. Ianus är fysiskt verklig men kärleken som vaknar i henne - det är jag. Han är bara stigen men jag skapar tyngdlösheten som hon utan eftertanke låter sig falla ned i. Jag snurrar som ett oväder, som en cirklande orm, som virvlarna av turbulens, som en cyklon - obegränsad. Ianus öppnar bara dörren och hon möter kärlekens kaos.

JAG

(Hösten 2013)

En dag i början av december sitter jag på soffan i vårt vardagsrum och stirrar in i den tomma grå väggen. Jag hade just sett på Andrej Tarkovskijs "Offret" och faller efter filmen in i mina tankar. Då uppstår det ett optiskt fenomen. Ljuset som faller på väggen börjar spraka, leva och snurra runt. Det urskiljer sig genom ljuskontraster. Jag ser magenta och grönt och det antar en form som en levande virvel som snurrar runt av och an i olika riktningar. Om jag tittar tillräckligt länge öppnar sig ett hål i mitten. Det ser ut som om jag far igenom en tunnel. I något skede förvandlas bilden till ett landskap eller ett ansikte eller djur. Det är som om en inre projektor projicerar en stumfilm framför mig på väggen. Fenomenet återkommer regelbundet under två år. Min perceptionsförmåga snedvrids. Det är som om alla mina sinnen amplifieras och fungerar på full volym. Selektionsförmågan slås plötsligt ut. Ibland trasslar sinnesintrycken in sig i varandra. Jag upplever hur jag kan höra genom min känsel eller så ser jag ljuden i form av abstrakta eller figurativa mönster. Jag märker hur hela kroppen reagerar kinetiskt på känslöintryck. Jag har sedan barndomen haft kopplingar mellan sinnen, färger på bokstäver, på ord och siffror visuella eller kinetiska upplevelser av musik men jag kan inte längre sätta någon gräns för inlevelsen. Jag försätts i tillstånd som jag inte känner igen mig i. Mötet med omvärden blir överväldigande då varje enskilt intryck blir till en detonerande sinnesmissil. Jag försöker stänga av, sluta ta del av flödet och

blir ibland kvar inne med min vägg som känns tyst och trygg trots att den ibland uppvisar både demoner och katastrofer.

Ur "Offret"

CEREMONIN

ATT STÄRKA RELATIONEN MELLAN MIG OCH VERKLIGHETEN

ANDREJ

Hon fastnar för inledningen i min film "Offret" där Alexander funderar kring ritualens förmåga att organisera tid och rum. Där han ställer sig frågan om organisationen av tid och rum i det lilla även påverkar organisationen av tid och rum i ett större perspektiv. Kan man genom ritualen kultivera en relation med något större? En ritual ordnar evigheten mellan inledning och avslutning. Genom en väldefinierad intention påverkar man en potential för en händelse direkt genom ritualen, trots att ritualen i sig är en indirekt kontakt till det man vill påverka.

JAG

Jag är inte troende som du och har svårt att förhålla mig neutralt till ditt begrepp "något större". Är det i själva verket "något mindre"? Så litet att det motsvarar en oändlighet att få grepp om dess enskildhet? Att det finns ett oändligt antal av den där lilla enskilda enheten redan i intervallen av ett och två, för att osökt referera till Cantor. Att vi som individer är fyllda av ett oändligt antal av den lilla enskilda enheten. Eller går det ens att urskilja den där minsta beståndsdel ur oändligheten? Borde jag hålla med dig? Är den lilla enskilda enheten egentligen ett till ett med oändlighet?

DEN TREDJE RITUALEN - FÖRSTA MARS 2014

JAG

Den tredje ritualen jag gör är en dialog med eld. Jag såg en ovanligt stor tudelad gammal gran på en promenad som tilltalade mig och som fick mig att tänka på mina rötter. Att jag egentligen in känner att jag har några, varken till en plats eller till människor. Genetiskt kan jag härleda rötterna till mina föräldrar men emotionellt så har jag alltid haft känslan av att de

egentligen inte var mina riktiga föräldrar. Tre dagar före ritualen så vaknar jag av en mardröm. En demonliknande gestalt dyker upp och hotar mig med sina långa knotiga armar vars händer och fingrar är som långa vassa grenar. Gestalten tar med sig en gisslan in i en gammal telefonautomat, en sådan som brukade finnas runt om i staden innan alla fick mobiltelefoner. Där inne perforerar demonen sin gisslan med sina händer och kramar sönder kroppen helt och hållet. Demonen liknar på något sätt granens väsen så som jag upplevde granen vid första mötet och jag tänker att det här är en prövning av mitt mod. I ritualen klättrar jag naken upp och sätter mig i förgreningen av dess två jättestammar. Jag väntar i marskylan och känner hur samma väsen närmar sig. Jag känner hur rädslan vill ta över men jag sitter kvar så länge jag tror att mina frusna armar och ben fortfarande klarar av att klättra ner. På väg ner river mig granens hundratals utstickande sylvassa grenar mig blodig och väl nere på marken ber jag om lov att äta av dess rötter. Därefter ställer jag mig naken i en ring av eld i fullmånens sken. Jag står där i flera timmar utan att förstå hur lång tid som går. Dagen efter ritualen sitter jag och betraktar alla tänkbara scenarier hemma på väggen. En insikt börjar formas. Jag måste sortera min dialog med verkligheten utifrån de klassiska elementen Jord, Vatten, Luft, Eld och Eter. Ursprunget till tanken är en hobby jag haft där jag studerat Ayurveda. Elementen blir ett ideal i den mentala världen, precis som grundformerna är det för geometrin. Elementen utgör en dynamisk bas för sortering av intrycken jag får från den verkliga omvärlden och intrycken jag får från hallucinationerna och de inre resorna. Ett kognitivt system som reder ut och länkar de saker som hör i hop så att inte allt ska snurra omkring huller om buller som en osorterad mängd fakta som inte leder till någon insikt. Uppgiften är att knyta de sensoriska, emotionella, intuitiva och kognitiva upplevelserna till en karta över det mentala landskapet och på så sätt samla mig och återfå balans.

Ur "Offret"

JORD

ÖPPNA MINA SINNEN, MITT SENSORISKA SYSTEM

JAG

(Våren 2014)

Tillbaka till grunderna. Min perceptionsförmåga är överhettad. Gäller samma system för tolkning av den naturliga världen även för den mentala världen frågar jag mig? Är det som är enskilt i verkligheten ideal i den mentala? En katt i den verkliga världen är den enskilda, verkliga, individuella katten jag såg i skogsbrynet igår klockan X. En katt jag ser i den mentala är ett ideal som representerar kvaliteten katt. Hur vet jag vad som är kvaliteten katt?

JAG JORD

Jag måste observera allt, samla ordna. Jag måste jobba hårt på mitt kunskapsarkiv. Jag är jord, materia, tredimensionell i fast form. Jag föds. Jord är att bli mottagen, jord är flocken. De ger mig ett namn – ett enskilt och ett för min tillhörighet. Jag rör mig som en andel av många individer. Individualitet delas av hela kollektivet. Min framgång är allas framgång min skam är allas skam. Jord är näring. Min hälsa heter effektiv kompostering. Jag måste börja från grunden. Allt jag äter leder antingen till ineffektiv eller till effektiv kompostering. Skiten ska skitas ut, annars blir det som är kvar i tarmarna mylla för bakterieflora och virus. Doften är det första som leder mig rätt. Näsa och anus hör i hop.

DE KOGNITIVA REDSKAPEN

JAG

(Sommaren 2014)

Efter en period av att de mentala bilderna fått flöda fritt, komma och gå som de vill, hittar jag tekniken för att hålla upplevelserna i ordning. Jag får ytterligare undervisning i Schamanistiska verktyg hos en organisation i södra Sverige. Metoden är att formulera en tydlig fråga innan arbetet påbörjas och att medvetet åkalla de koncept i den mentala världen som kan hjälpa mig att besvara den frågan. Det är en kognitivt disciplinerad metod som leder associationsimpulsen i en specifik riktning. Det är även ett system som hjälper till med bearbetningen av upplevelserna efter resorna. Jag måste tygla flödet och lära mig rikta det. Någonting vill komma till uttryck och lämnar mig inte, men om jag lovar att ge det en mental ram så överrumplar upplevelserna mig inte på samma sätt. Jag tränar mig att falla i dvala och låta bilderna komma och ger dem också en gräns för när jag vill att de ska sluta. Jag ger bildflödet en plats i tid och rum ordnar in det under systemet av en rutin. Teknikerna är tusenåriga. Genom trumman sjunker jag in i dvalan och genom trumman kommer jag ut ur den. I dvalan låter jag allt komma okontrollerat som det vill. Jag observerar om jag faller, flyger eller om jag bara går iväg - de tre grundläggande nivåerna för navigation i den mentala världen. Upplevelsematerialet kommer till mig på ett sätt som liknar dröm. Men de kan även uppstå som de filmer som projicerats på släta ytor, något som jag i brist på bättre begrepp måste kalla för hallucinationer. Jag ser på stumfilm. Det börjar som en snurrande virvel, en turbulens, som sedan blir till en tunnel som skiftar skepnad till naturalistiska bilder. Detaljrika vackra bilder. Jag är ofta imponerad av bildvinklarna och de fantastiska åkningarna över landskapen, något som jag som filmregissör bara kan drömma om då finansiering sällan räcker till. Jag kan observera att en del av materialet består av djur eller okända människor runt om i världen realistiskt återgivna. Det andra typen av material är människor jag känner och de miljöer de skulle kunna befinna sig i. Den tredje typen av material är fantasibilder av gestalter groteska, eteriska och ibland hotfulla. Men jag har inga parametrar som kan hjälpa mig att sortera materialet till något koherent. Djuren brukar jag förstås slå upp och läsa om. Men landskapen och människorna har jag inga nycklar till så vida jag inte

känner igen mig. Den första bild som snurrade på väggen var en dynamisk åkning genom en massgrav någonstans i Afrika. Jag såg hur man kastade ner kropp efter kropp, hur de som kastade var klädda i blåa dräkter. Någon tid senare började bilderna från det Eboladrabbade Västafrika dyka upp i media och de verkade påtagligt lika dem jag sett. Det vill säga, bilderna jag såg i media påminde mig känslomässigt om innehållet i de bilder jag sett i mina hallucinationer. Inte att de var samma bilder.

DEN RESANDE

Jag undrar vad som händer med mig. Varför ser jag det inte men känner så tydligt hur det ur händerna läcker något som om jag håller på att tappas på kraft. Ibland hoppar det in något som en stöt som far genom kroppen och får vissa kroppsdelar att rycka till och så den där känslan av ludd som om jag har på mig ett par lurviga ullhandskar. Jag ber om insikt att se bättre vad det betyder. Jag lägger mig ner i dvala och sjunker omgående nedåt ner i mullen där jag börjar kravla och gräva, levande begravd, utan att komma någonvart. Då kommer det en mullvad till mig och tar mig i sin hand som om jag vore lätt som vatten som sipprar genom myllan. Mullvaden tar mig med till sin jordkula och sätter sig mitt emot mig. Vi sitter tysta en stund men så frågar jag honom om han kan hjälpa mig. Han svarar inget och jag fortsätter trevande. Av någon anledning väljer jag orden *se* och *insikt* och förstår lika snart som jag uttalat dem, att mullvaden ju är blind. Han svarar inte heller på min fråga men kommer närmare och kryper tillslut in genom min vänstra näsborre. Jag upplever hur mullvaden kryper genom mitt kött och gräver ett helt nätverk av gångar innan han kommer ut ur näsan igen. Jag tackar honom och återvänder upp.

JAG

(Hösten 2013)

Jag kan ställa mig frågan på två sätt antingen: 1. Vad vill mullvadens väsen säga mig genom att väcka dess kognitiva nätverk av associationer i min hjärna? Eller 2. Vad vill jag säga mig genom att associera till konceptklustret för den ideala mullvaden i min mentala värld? Då jag i dvalan möter mullvaden, hämtar jag då svaret på min fråga om hur jag bättre kan se vad det är som händer med mig, genom att dyka ned i ett subjektivt kunskapsarkiv som bara innehåller mina egna erfarenheter och

konstruktioner eller dyker jag ner i ett objektivi kunskapsarkiv som innehåller all tänkbar och otänkbar information oberoende av begränsningarna av mina egna erfarenheter? Kan jag ha vetskap om något jag inte upplevt, läst eller hört? Varför kom jag överhuvud taget att tänka på mullvad? Senaste årens genforskning antyder en möjlighet att gener även innehåller minne för erfarenhet. I epigenetisk-beteendeforskning har man kunnat studera hur ett visst beteende kan nedärvas. Jag observerar att bilden mullvad dyker upp i mitt huvud och imponeras av den fria associationens slagkraft. Jag funderar på mullvadens blindhet, hur mullvaden ändå alltid hittar sin väg till näring genom den svarta myllan genom känseln. På min önskan om visuell bekräftelse för vad jag känner i mina händer ger mullvaden en indikation om att jag helt enkelt ska lita på min känsel snarare än på vad jag ser?

PAUL FEYERABEND

Jag är så djävla förbannad så föreställ dig att jag står och skriker, trots att jag i den stund du möter mig talar i en alldeles vanlig samtalston. Det är omöjligt att göra en sanningsenlig beskrivning av vetenskap och därmed kan man heller inte skapa en metod för att skilja på vad som är produkten av vetenskap från icke-vetenskap så som till exempel myt. Mitt namn är Paul Feyerabend och i min bok "Against method" konstaterar jag att vetenskapen inte endast innehåller fakta eller konklusioner av fakta utan även idéer, tolkningar av fakta, problem skapade i konflikten av tolkningar, misstag och så vidare. Vid närmare studier så finns inga nakna fakta alls utan varje fakta som når vår kunskap har alla betraktats ur ett visst perspektiv och är alltså alla filtrerade genom en mental verklighet. Få verkar förstå skillnaden mellan åsikter och sanning. Vad håller jag för sant? Vem lyssnar jag på för sanningen? Var finner jag den? Auktoriteter för sanningen, böcker experter, media? Vems sanning ska jag välja? Vilken vetenskap har rätt och levererar den mest begripliga beskrivningen av verkligheten? Vetenskapen är som ett detaljrikt observatorium som levererar data men har inte lyckats grunda sin data i visdom som kunde ge mig en känsla av mening. Sanningen är att *sanningen* korrumpas framför våra ögon. Vetenskapen blir uppköpt av multinationella företag. Finns det något sådant som objektiv sanning? Sanning är något man tar patent på och säljer dyrt. De som erbjuder sanningen verkar ha en agenda om investering och nästlar in våra sinnen i ett nät av fantasier och rädslor så

att vi blir duktiga konsumenter. Hur upplever vi verkligheten egentligen? Vårt högt utvecklade samhälle grundar sig i inbillade värden skapade av fantasier, hopp, drömmar eller rädslor. Materialistiskt behov är ett hopp om något bortom det materiella, en stor bil ger mig status, nagellack gör mig vacker, tvättmedlet renar mina lakan, en försäkring tar hand om mig. Inbillade förväntningar förbundna i materiella objekt bär på en energi som håller våra sinnen i förtrollning. Vi går omkring i en inbillad värld. Vi vet att vi inte tror, men vi tror ändå på vetandet. Vad som förefaller vara ett resultat av rationellt tänkande - bemästrat av språket genom existensen av en rikt artikulerad perceptuell värld och vår logiska förmåga - beror i grunden på effektiv indoktrinering.

Ur "Ett Drömspel"

PLANERING AV SLUTARBETET

JAG

Jag vill kräkas av tanken på att försöka summera känslorna jag haft under planeringen av slutarbetet. Det började redan första terminen i skolan när jag var i kontakt med S-linjens professor Dick Idman för att presentera min idé för en uppsättning av antingen Andrej Tarkovskijs "Offret" eller August Strindberg. Han lät mig förstå att det främst berodde på om eleverna ville arbeta med mig eller inte. Så jag tog kontakt med eleverna i årskurs två per e-mail där jag bjöd dem till en träff efter skolan. Jag ville berätta om mig själv och mitt arbete i hopp om att vi kanske kunde arbeta tillsammans framöver. Det mailet besvarades omgående av Dick där det stod att jag som elev inte har befogenheter att igångsätta samarbeten för det var något man gjorde på fakulteten. Tonen i brevet var auktoritär och gav en signal åt eleverna att det inte var önskvärt att samarbeta med mig. En handfull elever dök ändå upp på mötet men i en atmosfär av att de gjorde något som var emot reglerna. En möjlighet vore att göra barnteater ihop men även den möjligheten sköts i sank av orsaker som jag inte har vetskap om. Inför det sista femte året planerar eleverna ett flertal produktioner men visar inget intresse för ett samarbete - inte ens ett möte där de kunde gett mig en chans att presentera mina idéer. Som genom en kupp fick Maarit till stånd ett samarbete mellan mig och följande svenska årskurs genom klassiker programmet. Jag skulle dock inte inbilla mig något, för Dick kom fram ett flertal gånger innan sommaren, för att upplysa mig om att klassikerkursen var frivillig och att man inte kunde vara säker på att eleverna skulle välja den. Jag bearbetade texten men gick hela tiden omkring med en oro om att klassikeruppsättningen inte skulle bli av för att ingen kommer att vilja jobba med mig. Oron visade sig vara onödig. Sex otroliga skådespelare, Klara, Liusa, Minni, Ole, Alex och Wille kom till min uppsättning av Ett Drömspel och det blev en fantastisk föreställning tillslut.

Ur "Ett Drömspel"

SENSORISK ÖVERKÄNSLIGHET

JAG

(Våren 2015)

Tuomo, mina barns far och jag har haft ett öppet förhållande i tre år och han har haft många relationer med intressanta och härliga kvinnor. Vår relation i sin tur torkar ut. Jag upplever det som om han söker sig bort från mig snarare än något annat. Varje dag får jag impulser som far igenom kroppen som elektriska laddningar och som försätter mig i ett tillstånd jag skulle beskriva som magnetiserat. När jag rör vid andra så upplever jag pulser eller tryck i händerna. När jag försöker tala om upplevelserna med Tuomo eller frågar honom om han känner något när jag stryker mina händer över hans kropp blir han irriterad. Först och främst känner han ingenting, säger han, dessutom är han inte intresserad av den idiotiska tanken att mina händer skulle innehålla något övernaturligt. Jag tystnar och slutar röra vid

honom eftersom han uttrycker att han inte tycker om det. Det jag upplever känns inte övernaturligt. Det känns påtagligt och konkret. Jag blir mer och mer depressiv. Känslan av avskildhet ökar. Jag har lyckats ordna bildflödet med de schamanistiska teknikerna men känslan av elektricitet kommer och går opåverkat och får mig ur balans. Under våren efter Drömspelet flyttar Tuomo och jag isär.

DEN RESANDE

Jag gör en resa till jord för att be om kraft att kunna genomföra slutarbetet. Jag faller ner på ett berg och känner att jag är i rörelse. Jag ligger på en myras rygg och den bär mig in i stacken där den kastar av mig. Jag frågar myran om den kan hjälpa mig med kraft till min arbetsbörda. Han betraktar mig under tystnad och sätter sen ett av sina smala ben på min bröstkorg. – Lyssna! Jag är tyst en stund men hör ingenting. Så tränger det fram en svag ton och jag identifierar tonen som ett A. Jag frågar myran om det är något jag kan göra för den och han ber mig tvätta sin rygg. Så jag rengör myran och polerar hans bärnstensfärgade kropp tills den glöder i mörkret.

JAG

(Sommaren 2015)

Jag mäter tonhöjden för mitt normala röstläge och konstaterar att den ligger vid A3. Jag längtar ut ur ensamheten. Jag önskar att jag delade en "klan" av likasinnade konstnärer som tillsammans skapade något större än det som de enskilda individerna skulle skapa på egen hand. Så som myrans osjälviska medskapande för kollektivets välbefinnande. I slutet av sommaren frågar jag om Klara och Liisa, som var med i Drömspelet, även vill delta i mitt slutarbete. Efter lång förhandling så går Dick med på att låta dem ersätta eget arbete med mitt projekt.

VATTEN

ÖPPNA MINA KÄNSLOR

JAG

Hur blir vatten metafor för känsla? Jag läste någonstans att det limbiska systemet i hjärnan är det som styr våra känslor och hur vi hanterar sociala relationer. Det limbiska systemet stimuleras av känslorna från impulserna som kommer från vårt sensoriska system. Det sätter igång produktionen av olika typer av hormon. Hormonerna sköljer genom hjärnsubstansen i vågor och stimulerar i sin tur konstruktionen av nätverk som binder de sensoriska upplevelserna med de inre associative upplevelserna. Tillsammans bildar de ett unikt kognitivt nätverk som till slut formar min identitet.

JAG TYNGDLÖSHET

Vad är känslan av evighet? Vad är känslan av tomhet? Vad är känslan av överallt? Vad är känslan av vatten? Vad är känslan av lust? Vad är känslan av din kyss? Vad är känslan av din saliv i min mun? Vad är känslan av ditt kön i mitt?

JAG SEGLARE

Om allt är materia så skulle mitt medvetande också vara det. Är mitt medvetande så finkornigt att det sipprar in genom materien som ett osynligt hav? Är mitt medvetande en odelbar aspekt av något tunt material som strömmar genom allting? Kan mitt sinne navigera genom havet och där upptäcka andra aspekter av medvetande flytande i verkligheten? Genom ett sjökort med de rätta orden kan jag då finna dessa öar av okänd energi? Har naturen redan sänt mig flaskpost när jag simmar fritt i mina drömmar och visioner?

Ur "Offret"

DRÖMGRUPP MED LIISA OCH KLARA OCH MÖTET MED JAAKKO

JAG

(Sommaren 2015)

Jag återser Jaakko först i en dröm. Jag ringer upp honom och vi träffas. På något sätt känns det som om Jaakko har med mitt projekt att göra även om jag i det skedet inte riktigt vet vad. Tillsammans med Liisa och Klara har vi startat en drömgrupp. Jag föreställer mig att vi genom att dela drömmytologi med varandra hittar redskap för att hantera oförståelheten i det material som kommit till oss utanför ett kognitivt filter av vaket medvetande. Att ge oss trygghet att bearbeta materialet utan att vara rädda för att det direkta i drömmarna är något farligt eller privat. Att se drömmaterialet för vad det är - ett djupare mänskligt mytologiskt uttryck för en mental verklighet. Jaakko blir intresserad av vårt arbete och kommer med i vår drömgrupp.

JAAKKO DRÖMMAREN

(Jaakkos dröm, så som han berättade den)

Jag drömde den här drömmen för 26 år sedan när jag var 8 år. Det är kväll. Det pågår ett krig som vi flyr från någonstans i en finsk skog. Vi finner ett ställe att fly in i. Vi går in i en stor rund stenbumling, det kunde vara en bunker av cement, men det känns som att vi är inuti en väldig sten. Jag är där inne i stenen tillsammans med min familj, min far är där och min mor och mina två systrar och så min bror. Min far är 38 år, min mor är 38 år och jag är 8 år i drömmen - som vi var då. Min far har mustasch och lila T-shirt med knappar. Vi är inne i stenen och det är mörkt. Utanför finns ett krigsfält av gräs mellan två kullar. Soldaterna är klädda i röda och blå uniformer från Napoleontiden, en scen från tidigt artonhundratals. Plötsligt öppnar min far en pytteliten dörr. Ett skarpt ljus flödar in och han går ut på fältet trots att det är mitt i skottlinjen. Jag drabbas av panik och följer efter min far ut på fältet för att se till att han inte skadas och för att dra honom tillbaka in där det är tryggt. Men därute träffas jag i magen av en kula och mina tarmar och allt kommer ut, min urinblåsa, till sist står jag med mitt eget hjärta i min hand och jag tänker att nu ska jag dö. Det finns inget som kan hjälpa mig längre. Allting slocknar omedelbart. Det är kolsvart och jag fortsätter tänka "så här är det att vara död. Ingen är här. Jag känner ingenting. Inget samband. Intet, tomhet, mörker. Jag drabbas av en ännu större panik och det finns ingen utväg. Ångesten växer sig så stark att jag vaknar upp.

DEN RESANDE

Jag tar en fossil i min hand och tunneln börjar snurra och suger mig in i sig. Jag landar i en glänta på en äng med gräs och vilda blommor. Jag vandrar planlöst omkring bland långa aromatiska örter tills jag känner två par händer fatta tag i mina skuldror. När jag vänder mig om möter jag två fruktansvärda gestalter. De verkar vänliga och paniken lägger sig. Den ena gestalten är mörkt grå och den andra är mjölkvit och de presenterar sig som den mörka och ljusa snäckan jag har på mitt bord. De tar mig i handen och leder mig på en väg. Vägen leder in under havet som vilar på en snäcka. Där under havet möter jag en kvinna i seleniumfärgad klänning. Hon berättar att hon lever mellan hav och land och visar mig runt i sitt hus. Jag tackar henne för att hon visat mig sitt hem och reser tillbaka genom virveln.

Till vatten: den andra resan.

DEN RESANDE

Jag vaknar upp på morgonen med en känsla av att vatten kallar. Jag tar snäckan i handen sätter mig på stolen i köket och sluter ögonen. Snart faller jag genom en cyklon som släpper ner mig i ett öde landskap. Jag står upp. Det är dammigt och torrt med en mörk himmel ovanför. När jag ser på stjärnorna upptäcker jag jorden och förstår att jag måste vara på månen. När jag ser jorden på ett sådant avstånd drabbas jag av en oändlig känsla av ensamhet. Det återkallar ett minne av då jag vid ett och ett halvt års ålder anlände till Danmark till en okänd släkting dit mina föräldrar sänt mig för att kunna avsluta medicinstudierna i Reykjavik. En krypande sorg klättrar upp genom min kropp och jag brister i gråt. Avståndet mellan mig och någon annan mänsklig varelse därborta på jorden är oöverskridligt. Hur ska jag klara mig helt ensam? Jag börjar vandra genom det tysta landskapet till jag ser månens skuggsida krypa närmare och är på väg att omsluta mig med en kyla som fryser ner varje atom till den absoluta nollpunkten. Just i det ögonblicket sugas jag upp av en okänd kraft som visar mig ett nytt perspektiv. Månen och jorden ligger nu närmast varandra jämfört med de andra himlakropparna. Jag ser hur månen och jorden är evigt förbundna. Vad som än händer är jorden förbunden till månen med ett osynligt band. Cyklonen sänder mig tillbaka till stolen i köket. Då drar två starka armar mig in i virveln igen. Kvinnan i den seleniumfärgade klänningen bjuder mig till sin terrass under oceanen. Jag har fortfarande en kall klump av sorg i halsgropen så hon sticker in sin hand i min mun och lirkar ner klumpen. Hon trycker ut min navelsträng och jag upplever hur jag föds ur min mors livmoder, hur man klipper min navelsträng och lägger mig på min mors bröst. Kvinnan under oceanen tar mig i sin famn och jag känner mig tryggare. Jag ser på ängen utanför och lyssnar till regndropparna som faller från havets kant.

JAG SPRÅKSURFAREN

Mitt namn är Anna Maria. Jag har rötter både från Island, Danmark och Sverige och talar alla de tre språken flytande. Jag har även läst engelska, franska, tyska och forngrekiska i skolan. Jag kom hit till Finland för tjugo år sedan. Under min process med att lära mig finska har jag observerat ett återkommande fenomen. Jag kan konstatera att jag är språksurfare. I ett samtal med en finskspråkig så glider jag fram på ett momentum av en mening utan att veta om vägen kommer att bära eller bryta. Jag är medveten om att jag inte har det givna ordet för att avsluta meningen. Jag talar med en tydlig bild i huvudet och då själva ordet borde komma så brukar den jag talar med reagera på den kortvariga toppen av tvekan och gärna fylla i med det rätta finska ordet. Jag brukar, som de flesta, se orden som bilder men knyter dem även till en känslomässig upplevelse som betecknas av en färg. Det finska ordet "maailma" - värld, är rött och vitt för att det innehåller M och A ljud och det är också en bild av ett landskap med jord (maa) och himmel (ilma – som egentligen är luft) förenade vid horisonten. Jag tycker även om att knyta ihop ord på ett språk med ord på det andra som är besläktade på ett eller annat sätt. Det finska ordet "heimo" som betyder klan, ett socialt sammanhang där människorna är knutna till varandra genom en förenande kraft oftast genetisk men även kulturell. Det ordet jämför jag med "hemma" på svenska och "heimur" - värld på isländska. I det här skedet har begreppet "värld" från att ha varit ett obefolkat landskap plötsligt berikats med ett sammanhang, en förenande kraft, gemenskapen mellan människor, djur och växter. Att namnge något är att väcka dess kraft i medvetandet. Först så förnimmar jag ett fenomen med mina sinnen, dess energi stimulerar nervväxten i min hjärna och den energin ger jag ett namn. Att namnge något är att kalla kraften ur den energin till mitt sinne. Ett ord uttalas men kan bara uppfattas i direkt anknytning till den kraft ordet väcker. Ordets kraft måste justeras för att passa in i kommunikationen. Språk är bara en aktiv förhandling inget finit? Vad händer om jag inte engagerar alla de sensoriska systemen vid inläring, utan bara lär mig orden från en gloslista? Jag får då kraftlösa ord som inte väcker några större nätverk i hjärnan som kan stimulera energi. Bristen på emotionellt engagemang i utländska ord visar sig i emotionell och intuitiv kraftlöshet när orden kommuniceras. Det kräver en hög nivå av empatisk förmåga av dem jag talar med. De måste vilja förstå vilket gör dem uppfinningsrika och medkännande. Jag har märkt att min nivå av finska är

dynamisk. Den beror helt på den jag talar med. Om jag talar med någon som är emotionellt engagerad och vill förstå så flyter mitt språk som en obruten ström. Orden som fattas fylls i av mottagaren. Ibland däremot hakar min finska upp sig, orden kommer inte eller leder fel. Varje mening jag säger faller platt till marken och studsar inte tillbaka som i ett bollspel. Då brukar jag tänka att den jag talar med antingen inte vill förstå mig eller så tänker jag att personen har brister i sin förmåga till ett djupare emotionellt engagemang.

Ur "Ett Drömspel"

EN PASSION SOM ALDRIG NÅR, EN KÄRLEK SOM ALDRIG FINNER

JAG

(våren 2015)

Det har gått två år sedan allt förändrades. Sedan jag började känna något igen. Jag kan inte sluta hoppas på att mannen som öppnat mitt hjärta ska

komma till mig men det är förgäves. Ianus ger mig ibland hopp, uppmuntran, löften men aldrig verklig närhet och tillslut har jag ingen självkänsla kvar. Hjärtat står vidöppet med Ianus gravgrävares spade nedstucken vid sidan. Ouppnåbar kärlek måste man bara pina sig igenom. Jag hittar ingen balans. Allt runt omkring mig känns fjärran, som om alla vill mig något ont. Vid två tillfällen i skolan upplever jag kollaps. Båda tillfällena var då jag uppfattat situationen som orättvis, att jag försökt behärska en stark vrede som bubblat upp. Båda tillfällena försatte mig i ett tillstånd av kataplexi, musklerna sviker mig och jag faller ihop, hjärtats puls ökar extremt och därefter snurrar hela cyklonen framför mina ögon som en sugande tornado i vilket medvetandet far in i. Jag tvingar mig att gå till skolan trots att jag har den obehagliga känslan av att ingen talar med mig. Eller är det bara så jag upplever det? Hela verkligheten känns som en illusion. Jag har dock flera gånger i livet blivit utsatt för mobbing, så det är inte omöjligt att min känsla grundar sig i fakta.

JAG CYNIKERN

Många av oss förväxlar kärlek med valuta. Som om kärlek är något materiellt som rör sig från avsändare till mottagare som ett *medium för cirkulation*. Kärlek är en investering i ens nästa och mottagaren får det obehagliga ansvaret att ge utdelning på investeringen. Mottagaren av kärlek måste avsäga sig äganderätt och upplåta vistelseförbud för andra investerare. Men allt det där är fel. Kärleken är immateriell och hur mycket jag än öser kärlek över den jag älskar leder det inte till att mina känslor blir besvarade.

JAG MED ÖPPET HJÄRTA

Du flyter in och ut ur mig som ett tidvatten. Du är flod som gjuter guld av mitt blytungta hjärta. Dina fingertoppar på min kropp är droppar ur ett världshav. Jag står på botten av ditt hav och tittar upp på solen som bryts av vågor från en storm. Strömmar av varma virvlar för mig längre ut mot bråddjupet. Så kommer ebb och jag blir ensam kvar på en torr strand. Jag går in mot land och sätter mig på en klippa så jag kan se ut över horisonten och låta den salta brisen treva sig genom mitt hår. Du är den ebb i mig som heter längtan, du är den flod som fyller mig med kärlek.

LUFT

ÖPPNA MIN INTUITION

Att läka vad är det?

WOYAN MAI

Föreställ dig att jag står framför dig i en skepnad av asiatisk qigong utövare. Jag har tränat Kinesisk kampsport sedan jag var 3 år. Qigong är ett rörelsesystem som utvecklar det inre medvetandet om kroppens olika flöden. Flödet av blod känner ni säkert bäst men även flödet av syre, vatten, näring och elektricitet ingår i systemet. Det handlar om att göra sig medveten i detalj om alla kroppens riktningar och funktioner genom en aktiv inre karta manifesterad i yttre rörelsemönster. Den aktiva aspekten av medvetenheten, det som man riktar genom uppmärksamhet kallar vi för qi (chi). Jag har en gedigen utbildning i både österländsk och västerländsk medicin men har bara legitimation för att utöva mitt yrke i Kina. I österländsk hälsovård har vi läkare inte patienter som i västerländsk sjukvård. Vi har elever. I den österländska vården förstår vi vikten av att individen måste lära sig att hålla sin kropp och sitt sinne i balans. Om man är sjuk så söker man upp läkaren för att lära sig upprätthålla sin balans för att bli frisk - återfå sina krafter och stärka sitt immunförsvar. Preparat som antibiotika gör att kunskapen om hur man håller sig vid god hälsa glömts bort här i väst. Här är det få som förstår hur det man äter påverkar den hälsa man har. Att man faktiskt kan äta sig frisk igen.

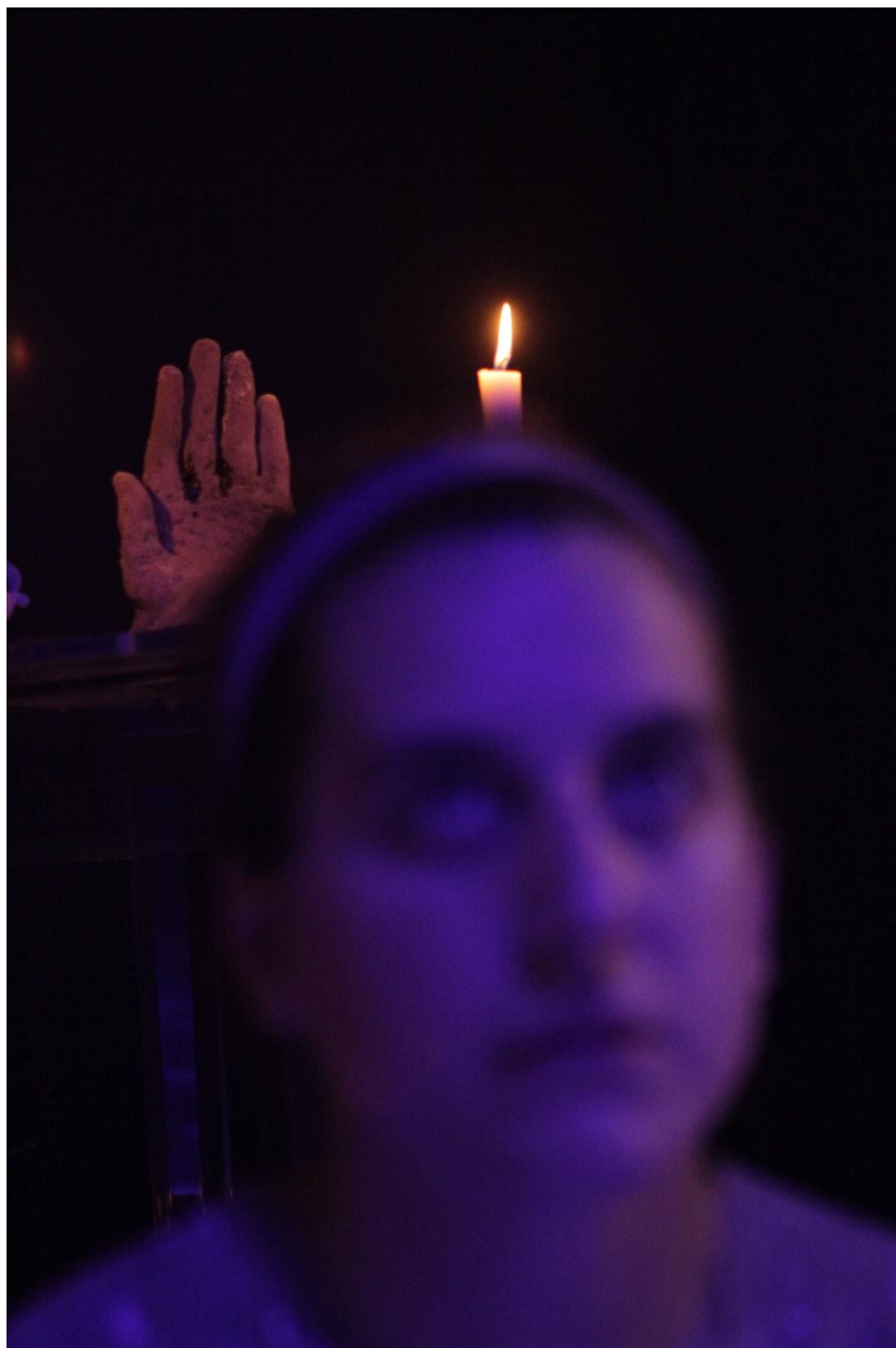
JAG

(våren 2015)

Innan jag drar iväg på min resa vare sig den är intern eller extern, måste jag formulera ett djupare syfte med den. Jag ville prova ett alternativt redskap att nå en djupare kontakt med dels det individuella ämnet men även det kollektiva ämnet i den gemensamma analysen av en text tillsammans med skådespelarna. Redskapet är något som man kan kalla för externt tänkande eller "gå på promenad". Idén kommer från Eki Vuori från hans

"Ohjaaajan tajunnalliset työkalut" och han hade i sin tur hämtat den från Situationisternas Guy Debords metod "Dérive". Jag formulerar en frågeställning eller en målsättning först. Därefter sätter jag en mental punkt för periodens slut. En till två timmar är praktiskt. Det kan lätt bearbetas efteråt genom kronologisk återkallning i minnet. Jag kan sedan välja att göra vad som helst men att gå en promenad är fruktbart. Jag låter min uppmärksamhet leda mig till observationer som genererar helt nya oförutsägbara associationer. Jag möts konstant av ett övermäktigt antal intryck men min uppmärksamhet riktas mot det som får verkligheten att hänga ihop och verka koherent. Att tillåta sig mötet med verkligheten. Att lita på att det jag möter är resultatet av en aktiv selektiv kognitiv handling kan förefalla irrationellt men är i själva verket en aktiv dialog med de delar av hjärnan som fungerar genom associativa tankemönster. Tekniken kräver dock att jag inte låter tanken irra utan snarare att tillåta ett flöde som leds genom filtret av en artikulerad frågeställning. Med att irra menar jag egentligen att man pressar sig att uppnå någon form av koherent resultat i ett för tidigt skede och därmed driver på sin uppmärksamhet i för många riktningar. Det krävs en meningsfull frågeställning eller en målsättning för att man ska kunna knyta observationerna till något relevant. För att nå ett djup borde frågeställningen dessutom vara förknippad med ett ämne som speglar ens inre dilemma. Som en del av repetitionerna för min uppsättning av "Ett Drömspel" gjorde vi en gemensam promenad genom de miljöer som var platserna jag utgått från i min bearbetning. Handling utspelade sig på Hagnästorget dit Agnes dimper ner som någon konstintervention och därefter går hon till Mac Donalds för att möta den uppgivne Officieren/Hamburgerkillen. De fortsätter sedan genom Tokoistranden där de möter Portvakterskan utanför Stadsteatern. Varje medlem i min grupp fick formulera en frågeställning för sin rollkaraktär som jag repeterade i en tydlig artikulation, därefter gjorde vi den gemensamma promenaden. Vi var en mycket koncentrerad skara som uppmärksammade varje händelse omkring oss som en möjlig indikation till våra frågeställningar. Under promenaden läste vi även texten på de angivna platserna. Promenaden skapade ett djupt intryck i gruppen då mötet med en verklighet i dialog med oss var så påtaglig och gav oss en nästan magisk stämning. Efteråt beskrev de min metod som att jag hade tilltalat verkligheten som i en bön. Men jag varken har eller hade någon intention om bön. Däremot tilltalade jag det

kognitiva konceptet "verklighet" med våra artikulerade frågor. Det dock på samma sätt som när man talar till en katt i hopp om en ickeverbal dialog.

Ur "Offret"

ELD

ORDNA MINA TANKAR

JAG LIVET

(Jag tändar ett ljus.)

Eld är alltid detsamma eller hur? Jag menar att materialet som brinner kan vara olika men eld, i sig, är alltid samma sak, odelbart. Eld, alltid närvarande bara svalare än då vi ser den, eller så gör den en fantastisk "försvinnandekunst". Åtminstone är potentialen för eld alltid närvarande - om det bara blir tillräckligt varmt så kan vad som helst gå upp i flammor.

Håller en tunn pinne/rökelse ovanför lågan. Väntar till den blir varm nog och fattar eld utan att röra vid själva flammen.

JAG LIVET

Livets mysterium.

MICHAEL HARNER

Efter en lång period som universitetslektor på antropologiska institutionen så beslutar jag att besöka ursprungskällan för mitt intresse. Jag heter Michael Harner och har bland annat skrivit boken "Shamanens väg". Jag gjorde min första resa till Sydamerika. Där jag fick följa med ett samhälle av indianer i Amasonas som levde längs med flodbädden. Jag var väldigt nyfiken på deras shamaner. Första dagen jag kom dit såg jag en av indianerna bära sig åt på ett irrationellt sätt. Han gick eller dansade omkring och talade med träd och stenar och jag tänkte, -aha, här är en shaman. Jag frågade några av de indianer som guidat min resa fram till byn, om den excentriske indianen var en shaman. Nej, svarade de mig då, han är bara tokig. De förklarade att personen jag sett inte har förmåga att stänga av eller öppna kontakten med andevärlden kontrollerat. Att skapa en relation och en dialog med andevärlden kräver en människa med ett starkt psyke som klarar att stå med ena foten i den andra världen utan att låta sig uppslukas av den. En

förutsättning för shamanen är att tydligt uppleva det mentala gränslandet för vart verkligheten övergår i andevärlden.

DEN RESANDE

Jag tar min eld-sten i handen och frågar om den vill leda mig till eld. Jag far ner i magen och in i virvelvinden. Jag faller ner framför ett berg med två öppningar, två tunnlar som leder i olika riktningar. Den ena är mörk och den andra är ljus. Jag väljer den mörka tunneln på vänstra sidan och börjar gå in i den så djupt att jag försvinner i beckmörker. Ur mörkret hörs ett rytande som från ett stort djur. Rytandet intensifieras och djuret kommer närmare. En låga lyser upp en röd väldig drake. Jag ser in i dess ögon och den ser tillbaka på mig. Plötsligt byts mitt perspektiv och jag befinner mig i drakens medvetande och ser ner på mig själv framför draken. Jag frågar draken: "Kan du hjälpa mig?" "Med vad då" svarar den genast. "Med att reda ut mina tankar, hjälpa mig att hitta rätt bland de tankar jag behöver och lämna dem som inte gagnar mig." "Det kan du väl göra själv." Och jag tänker att det har den förstås rätt i. Draken frågar mig om jag vill följa med på en resa så jag klättrar upp på dess taggiga svans som river mitt skin. Jag klamrar mig fast runt nacken just som draken susar ur grottan rakt ut i en bäcksvart rymd. Den flyger mot en galax så jag frågar om den tänker flyga in i det svarta hålet i mitten och den svarar att -ja, jag måste ju flyga dig hem. Och pam! så är jag tillbaka igen, men draken sticker ut sitt huvud ur virveln och slickar mig i ansiktet och jag tar farväl.

SKÄRSELD - BEKÄNNELSE

JAG HUD 1

Första gången jag hade sex var jag sex år gammal. Jag fick gå omkring på egen hand eftersom området vi bodde på var ett vänligt ställe fullt med barn i min egen ålder. Jag gillade sådana lekar där vi rullade runt med varandra som i dans eller brottning. Jag njöt av värmen och doften från mina vänner och lekarna blev familjelek eller göra-barn-lek. Ofta förslog jag att vi alla skulle klä av oss och ligga tätt intill varandra för jag älskade att känna deras händer och hud mot min. Vi byggde kojor i skogen och lekte görabarn hela dagarna. Tills mina vanners äldre syskon kom på oss och visade sig intresserade av att delta.

De var i åldrarna fjorton och femton och var förmodligen lika nyfikna som jag. De brukade stanna och dela min entusiasm trots att mina vänner gick hem. Den mest fantastiska upplevelsen var då de lät mig hålla i deras lemmar. Deras mjuka lemmar genomgick en magisk metamorfos. Jag tog den i min lilla hand och följde med häpnad med hur den växte sig så stor att den inte längre rymdes i handen. Jag tyckte om att se hur deras ansikten förändrades då lusten fick deras drag att slappna av. Så bjöd de mig hem till sig en dag och det var den gången allt förändrades. Från att ha varit en gemensam nyfikenhet var det nu ordnat som om det var planerat och när jag förlorade intresset och ville gå hem, märkte jag att de hade låst dörren.

JAG HUD 2

Första gången jag blev våldtagen var jag tjugotre år. Jag studerade i Paris och hade två vänner som jag tillbringade all min tid med. Det verkade inte spela någon roll att jag var kvinna, det kändes som om jag var en av grabbarna. Ibland tror jag att jag är en man. Det känns så och jag glömmer bort att jag inte är det. Då vi umgåtts några månader var vi ute tillsammans och jag blev väldigt berusad. De bar hem mig till sin lägenhet och jag låste in mig i badrummet och spydde som en alika. När jag krälade ut lyfte de in mig på sängen och jag var helt enkelt för berusad för att göra motstånd. Sen somnade de båda två och jag steg upp, klädde på mig och gick genom Paris i en gryende morgon med en ihålig känsla av förvåning.

JAG HUD 3

Jag har svårt att knyta kontakter på ett djupare plan. Jag känner helt enkelt ingen tillit till de flesta människor. Det är som om det inom mig fanns en skeptisk Ninja som skyddar mig, som skyndar före för att läsa av sociala klimat. Vanligtvis kommer ninjan tillbaka med besked om att fly eller bygga förstärkningar, att inte engagera sig på djupet och hålla diskussioner på en ytlig och oviktig nivå. Det håller mig på ett avstånd, får mig att glömma människors namn och ansikten så att jag inte ska fästa mig vid dem. Priset är en upplevelse av utanförskap och en obehaglig känsla av att vara skild från verkligheten. När jag började här på skolan beslöt jag mig för att försöka ändra på mönstret för att knyta starkare kontakter men redan under den första festen fick jag panik. Jag gillar att dansa, jag är inte särskilt bra på det men jag tycker om att låta melodierna och rytmerna sätta min kropp i rörelse

och jag brukar inte bry mig om att jag ser ut som en idiot när jag dansar. En man dansade med mig en lång stund. Han lyfte upp mig i sina armar och allt var ganska underbart. Att bli upplyft i någons armar ger mig en av de starkaste upplevelserna av lycka. Det handlar om att släppa kontrollen, att fullständigt lita på den andre. Jag kunde blivit kvar om inte ninjan hade fått mig att gå hem. De följande veckorna såg jag till att ta mig in och ut ur skolan så osedd som möjligt. Efter ett tag gick det så lång tid att jag lyckades suddas ut minnet av hur han kändes och såg ut.

Ur "Offret"

ETER

SKAPA SAMBANDEN

OLIVER SACKS

Jag talar om ett utvidgat tänkande. Där du låter ditt medvetande fara vart det vill. Vad som till en början är påhitt blir till en oplanerad kedja av visioner som kommer ur en källa du inte är medveten om. Påhittigheten snarare upplyser ditt medvetande om sådant du inte tänkt på förut. Då neurologer skannat hallucinerande individers hjärnor ser det ut som om försökspersonen tar emot sensoriska impulser. Det ser ut som om personerna upplever sensoriska impulser på samma sätt som verkliga. Personerna beskriver det som att lyssna djupare på verkligheten som om det finns sändning på fler frekvenser än just den vi möter vardagen i. Det är ett slags medvetandenivå som tonar in på en alternativ sändning. Som jag skriver i min bok... Förlåt men jag har nog glömt att presentera mig. Mitt namn är Oliver Sacks. Alltså jag skriver i min bok "Hallucinationer": "Hallucinationer verkar ofta som kreativa visioner, drömmar, fantasier eller har detaljriikedomen och påtagligheten av perception. Men hallucinationer är inget av det där, även om det delar flera neurologiska mekanismer. Hallucination är en unik och speciell kategori av mentalt liv."

DEN RESANDE

Jag tar min käpp med mig till sängen. På morgonen drömmer jag att jag flyger på en kvast och landar utanför en hiss som ska ta mig till Söder Långvik, en äppelgård på Kimito. Då hissen öppnas är den full med burkmat och färdigmatpaket, så jag får inte plats. Bakom mig hör jag två herrar samtala och en av dem frågar mig "Ska du åka ner?" Och jag svarar att hissen är full med varor, att jag inte får plats och att jag lika gärna kan promenera. I det här skedet vaknar jag upp ur drömmen av irritation. Jag tänkte att jag ju måste åka ner med hissen vare sig den är full eller inte. Så jag förblir i mitt dåsiga tillstånd och drömmen återvänder. Jag röjer undan bland burkarna och går in i hissen, trycker på knappen och åker ner. När jag anländer och går ut på

gårdsplan vänder jag mig om och ser att hissen är fylld av människor som ser på mig. Det förvånar mig eftersom jag tyckt att jag själv knappt fick plats i hissen och nu rymmer den en hel människoskara. Jag vandrar planlöst omkring på gården men hittar ingenting ovanligt så jag sätter mig ner under en gammal alm. Då känner jag en kraft som lyfter upp mig i luften och jag ser garden försvinna under ett moln. Jag blir placerad vid ett långbord där det ska hållas en stor bankett. Några personer förefaller vara bekanta och står och samtalar. En japansk kock (han bär någon typ av vitt pannband med svarta tusch-tecken) ställer en skål med sjögräs framför mig och säger att jag måste äta det först. Då hör jag mistluren från järnvägsstationen och jag vaknar.

Några dagar senare.

DEN RESANDE

Jag börjar se sambandet mellan sjögräset och varför jag mötte Jaakko. Vi har inte setts på flera år men jag ringde upp honom efter att jag mötte honom i en dröm. Jag visste inte om hans engageman i en japansk buddhistisk tradition. Där man samlas och läser tillsammans för en bättre värld. Jaakko är hängiven och läser varje dag och kanske är det något av den där fullkomliga hängivelsen som jag ännu försöker förstå. Jag lärde känna honom på finska studentteatern för tolv år sedan och redan då tänkte jag att den människan har ett hjärta av guld. Vad som än händer kommer Jaakko alltid att handla utifrån ett etiskt patos. Det är inte många som har en så genuin medmänsklig drivkraft. Jaakko har fortfarande det där hjärtat av guld, men det är som om skalet runt omkring honom har hårdnat med tiden. Som om han inrättat ett mycket disciplinerat system inom vars ramar han tillåter sig existera. Han gav mig en artikel där han beskrivit en kollaps som han fått på en studieresa till New York. Då jag läste artikeln observerade jag likheterna med mina egna upplevelser. En känsla av att falla trots att man inte gör det och att ibland verkligen falla handlöst utan att kunna kontrollera musklerna. En känsla av att något där inne under skinnet vibrerar som en elektrisk oscillator och vill ut. En känsla av ett tryck, som om en tung hand vilar på bröstkorgen. Symptomen är brännpunkten just före ett tillstånd då jag upplever det som om min eteriska kropp separerar från min fysiska - som ett nära-döden upplevelse utan att vara döende. För mig var det symptom på att min eteriska

kropp försöker säga stopp. Att jag med min vilja driver min fysiska kropp mot något som det djupare jaget inte anser rätt.

Ur "Offret"

MÖTET MED SEBASTIAN

JAG

(Hösten 2015)

Sebastian kommer till mig först i en vision, som en stillbild, ett porträtt. Jag känner igen honom från en föreställning och så kommer jag ihåg att vi gått samma sångkurs något år tidigare. Jag minns inte vad han heter och går igenom skolbilderna. Tillslut hittar jag Sebastian på ett av fotografierna. Jag ringer honom och presenterar mig och mitt projekt och frågar om han är intresserad av att delta. Vi kommer överens om att ses efter hans soloföreställning följande dag. I pausen kommer han fram till mig på ett så

öppet och oförbehållsamt sätt att jag helt tappar bort mig. Han omfamnar mig som en vän och jag vet inte riktigt vad som händer med mig. Sebastians presens är expanderat, en sfär man bjuds in i av ett par uppriktiga och eftertänksamma ögon. Sebastians väsen tycks möta mig långt utanför hans fysiska gränser och ändå känns det som om han har båda fötterna grundade i marken och förankrar sin energi i ett tillitsfullt centrum som en trygg påle mellan huvudet och fotsulorna. Jag märker hur min ordning på det jag vill säga honom rör i hop sig och så börjar jag få en tremor i solar-plexus, frekvensen ökar i kroppen och påverkar rösten. Händerna och hela jag darrar, varför? Han gör mig inte nervös. Det liknar snarare det tillstånd jag får när jag faller i dvala och det känns som om jag är på väg ut ur mig själv. Som om något där inne vid mötet med Sebastian vill klättra ut ur mig. Jag kommer helt ur balans, kommer av mig, blir förvirrad. Jag försöker upprätthålla två mentala perspektiv samtidigt, ett JAG som strävar efter att tala sammanhängande med Sebastian och ett ANNAT JAG som spinner runt om honom i euforiska glädjecirklar.

JAG REGISSÖR

Jag berättar för Jaakko, Liisa och Sebastian att jag inte vill att de ska gestalt några roller men att jag uppfattar deras uppgift som en särskild relation med något av elementen. Var och en representerar ett visst element genom sitt individuella presens. Jaakko har någon typ av kamp med eld som visar sig i en oförmåga att hålla tider, ett inre häkt och på ett sätt att röra sig som får en att tänka på något militärt. Han har även ett starkt behov av att intellektuellt förstå varje steg i processen och ge allting en förklaring vare sig det behövs eller inte. Tid, häkt, intellekt, militär sorterar jag under elementet eld. Samtidigt verkar Jaakko vara en känslomänniska där innanför sitt skyddande pansar vilket bekräftar varför jag tycker att Jaakko passar i axeln mellan eld och vatten. Liisa uppfattar jag som en individ som kopplar till elementet luft. Det ger sig till känna i en yvighet i koordinationen och att hon hastigt drar slutsatser eller intuitivt förstår och att hon lätt försvinner i egna oplanerade dagdrömmar. Samtidigt strävar hon efter tydlighet, ramar och trygghet vilket däremot får mig att associera till elementet jord. Så jag tycker att Liisa skulle passa i axeln mellan jord och luft. Sebastian kan jag inte helt placera. Han är både eter och jord samtidigt. Ibland surnar han till och då känns det som om hela rummet fylls av våt lera. Ibland följer han en ingivelse som ännu inte

blivit kommunicerad. Han plockar upp idéer, stämningar, tankar och rädslor från oss andra som en google sökmaskin och agerar tveklöst på sina impulser. Han tror att det är en naturlig förmåga som alla är begåvade med och tappar tålamodet om vi inte ser det uppenbara i en situation – så som han ser den. Han har ofta rätt dock och det är förstås hemskt irriterande. Utan att dölja det så imiterar han våra rörelser, små miner eller yviga rörelser. Jag tänker först att han gör sig lustig över mina psykofysiska säregenheter men ser hur han upprepar mönstret urskiljningslöst även med andra och funderar på om ett direkt mimiskt upprepande av någons rörelsemönster kan leda till en djupare koppling till individens tankar. Om vad individen vill säga och även vad den vill dölja. Är rörelsemönstren en strävan efter att förtydliga något som sägs eller är det ett rörelsemönster som vill täcka över att det som sägs är innehållslöst? Sebastians vana uppfattas som överlägsen eller passivaggressiv och han slutar att imitera oss. Synd, för det ligger en hel del visdom i imiterande (mimis) för kännedom om våra medmänniskors sinnestillstånd. Visdomen kommer till oss först i det ögonblick då vi upprepar ett rörelsematerial i sin exakthet. Det väcker upp ett nätverk i vår psykofysiska kropp-hjärna som skapar en erfarenhet av något vi aldrig upplevt förut och vi får ett empatiskt pseudominne från en verklig emotionell upplevelse. Vi skulle förstå varandra som människor på ett mycket djupare plan om vi imiterade varandras fysiska handlingar. Frågan är i sin tur om det kräver att vi fysiskt upprepar handlingen eller om det räcker med att vi gör en kognitiv inre spegling av handlingsmönstret i sin exakthet för att en erfarenhet ska bli vår egen? Kanske är det så Sebastian jobbar vidare, jag har inte frågat honom.

“OFFRET”

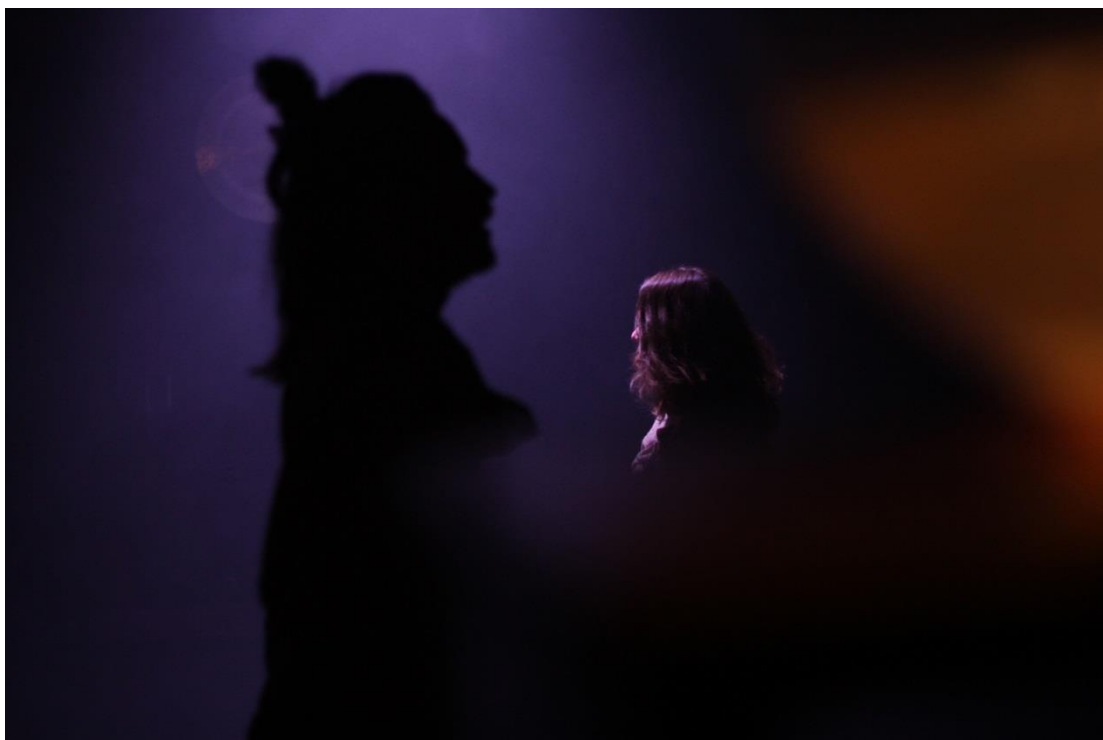
CERMONIN FÖR EXISTENSIELL REFLEKTION

JAG

(Hösten 2015)

Vi har påbörjat processarbetet med "Offret" men hur jag än bär mig åt med att decentralisera beslutsfattandet riktas ett behov av auktoritet mot mig som en demoniserad bumerang. Varför? I den idiotiska suggestionen av ordet regissör skapas en social organisation, förväntningar om leverans av de givna omständigheterna och om projektets destination det vill säga vad projektet strävar efter. Regissören är ögat utifrån, regissören fattar de avgörande besluten, regissören garanterar kvaliteten för en produktion, Regissören leder medlemmarna av det kreativa teamet till att frigöra deras konstnärliga visioner för det gemensamma projektet. Varför hierarkin? Varför ska jag acceptera denna indoktrinering? Varför kallas det att leda att regissera? Jag är konstnär ingen fåraherde! Jag förutsätter att jag arbetar med andra konstnärer som vill uttrycka sig och sin relation till världen på lika nivå som min. Varför uppstår denna passivitet - jag erbjuder all frihet man kan önska sig? Visst kan jag föreslå ett ämne, en metod att behandla ämnet, jag kan föreslå gemensamma estetiska riktlinjer. Men det kan även de andra gruppmedlemmarna. Vi kan välja de mest inspirerande riktningarna - tillsammans. Ingen behöver sitta och gnida på sin briljans, för de flesta idéer är bara infarter till något annat och i slutändan är produkten ett grupparbete där alla är lika upphovsrättsinnehavare. Ändå gestaltar sig regissören som den vars angelägenhet för projektet i sin helhet är starkast. Efter uppror mot illusionen av auktoritet kan jag observera att ingen ur gruppen har den avgörande angelägenheten för helheten. En angelägenhet som innehåller dialogen med alla delaktiga konstnärliga medlemmar kontinuerligt under hela processens gång. Kvar står jag alltså där med begreppet "regissör" i handen - för djävulen! En dag under repetitionerna hade vi fyllt Studio 3 med rök och Anton hade satt ett spännande sidoljus som fick rökens rörelser att gestalta sig särskilt tydligt. Jag gick genom rummet och när jag vände mig om kunde man urskilja en ström av tomrum

som försatt sidovirvlande turbulenser i rörelse. Dessa virvlar smälte ibland samman eller for in i tomrummet efter min genomfart. Så skulle jag hellre vilja beskriva min uppgift som regissör - skaparen av ett tomrum som leder till turbulens.

Ur "Offret"

JAG FILMREGISSÖR

"Att föra ett samtal med Verkligheten i hopp om en dialog." Vart går gränsen för vem eller vad man kan tilltala innan man blir kallad tokig eller religiös? Jag läste på Pekko Pesonens FB-status att nu har det gått utför med radiojournalistiken på YLE då de rapporterade hemma hos en man som talade med stenar. Det framkom aldrig om orsaken till den dåliga journalistiken bestod i att samtalen med stenarna inte hade tillräckligt hög intellektuell standard eller om stenarnas svar helt enkelt var för dåligt återgivna i radioformatet - att de hördes för dåligt helt enkelt. Pekko, en Jussi-belönad filmmanusförfattare som dagligen för imaginära dialoger med sig själv och sin

ordprocessor tyckte att den statsmedelbekostade journalisten kunde rapportera något *relevant*. Vart är den granskande, grävande journalistiken? Han har rätt. En stadsmedelfinansierad journalistik rapporterar i politikernas intresse och då finns det ju i huvudsak ett syfte, att skapa en starkt underhållande distraktor som leder uppmärksamheten bort från vad som egentligen händer i verkligheten. Varför skriver jag? Jag frågade Aleksy Bardy, manusförfattare och producent på Helsinki Filmi varför han skriver. Eller egentligen så ställde jag frågan så här: varför är dina hallucinationer viktiga att skriva ned? Han har inte ringt mig sedan dess och jag har slutat att få inbjudningar till deras premiärer. Det var kanske en konstig fråga... Eller det var en bra fråga men fel ord... Eller rätt ord - hallucination - ordet är bara belastat med felaktiga associationer. Hallucination är det flow-tillstånd som uppstår då en konstnärlig process är som djupast och mest fruktbar. Varje konstnär söker med olika individuella medel skapa det "rum" där flow uppstår. Flow är ett efemärt och nyckfullt tillstånd som inte alltid kommer på beställning. En del konstnärer beskriver hur de via givna rutiner kommer till sitt skapande. Strindberg tog sin morgon promenad och sitt starka kaffe och andra städar sitt skrivbord som erbjuder dem ett inledande lugn och ordning. Varför inte kalla dessa förberedelser för dess rätta namn - ritual för självhypnos? En individuell ritual för att försätta den psykofysiska kroppen i ett tillstånd av flow där hallucinationerna lätt frammanas? En nedtecknad hallucination innehåller verkligt material knutet i en sensorisk, emotionell, intuitiv och kognitiv kedja. Dessa fyra hörnpelare för konstruktion av mänsklig erfarenhet gjuter verkligt liv i fiktionen och laddar den med energi. Hallucination överträffar all form för konstruerande påhitt och borde betraktas som en självklar resurs för en konstnär som vill skapa något - *relevant*.

JAG

(Hösten 2015)

I flera år har jag drömt om att bearbeta och sätta upp en version av Andrej Tarkovskijs "Offret" och när jag väl gör det så blir det något helt annat. Jag är mest fascinerad av frågan som filmen ställer, om en enskild människa har förmåga att påverka en till synes oåterkallelig händelse. Kan Alexander påverka tid och rum och få avskjutningen av atomvapenmissilerna ogjord? Alexander får en absurd uppmaning av Otto att besöka hushållerskan Maria

och älska med henne eftersom hon är en häxa, som han säger. Maria verkar inte veta om sin förmåga och man undrar om det är alla runt omkring henne som ser henne som häxa. Hon verkar även omedveten om missilerna. Att älska med Maria blir en transcendental handling för en verklighet utan en nalkande atomvapenförintelse. Genom handlingen går Alexander in i hennes medvetande, en annan verklighet blir möjlig där missilerna aldrig avfyras. Men handlingen att älska har i sig ingen kausalitet med missilerna. Förutom om man ser det som en metafor förstås? – Det enda som får de avfyrade jättekukarna att neutraliseras är den villkorlösa fittan. Det är en lite för långsökt och freudiansk analys för min världsbild. Nej, jag tycker det ligger något intressant i Andrejs alkemiska mysterie att då motpoler, i det här fallet en man och en kvinna förenas i villkorlös kärlek skapar de en turbulens som utplånar gränserna för tid och rum. Från den platsen av tid och rumslöshet, med det perspektivet, kan en ny verklighet bli manifest genom blotta medvetandet. Det är en mycket vacker bild av kärlekens kraft som Andrej skildrar i "Offret".

Ur "Offret"

OM DET INTE BIDDE "OFFRET", VAD BIDDE DET DÅ?

JAG

(Februari 2016 efter premiären)

Ambitionen med ceremonin var att skapa en dialog med verkligheten genom att tilltala den utifrån ett givet mönster. Mönstret var en spegling av de steg, sensorisk, känslomässig, intuitiv och kognitiv, jag som människa måste gå för att förstå min omvärld och det (egna) medvetande som bearbetar intrycken. Vi kallade på det som vi uppfattade som jord eller vatten eller luft och lät det inspirerar oss för att sedan låta det fara. Eld lät vi fara genom oss som en psykofysisk upplevelse och bekännelsen var min som en skärseld innan jag gjorde resan in i det undermedvetna. Vi hämtade även offer av deltagarna (publiken) som formade mötet med det okända i eter. Vad Liisa, Jaakko, Sebastian och jag hade välkomnat under öppningen av jord, vatten och luft manifesterade sig i rummet då jag försatte mig i trans. Jag kunde möta gestalter som kommit dit och väntade på att hämta mitt medvetande med sig till den mentala verkligheten. Liisa och Jaakko skapade "rummet" för flow och jag blev en slags mänsklig "radioapparat" som rapporterade under resans gång. Sebastian fungerade sedan som en katalysator. Jag tog med mig "kraft"- oftast gestaltade som naturliga djur från resan och blåste in det "eteriska" djuret i det "eteriska" hjärtat på Sebastian. Genom honom, genom hans rörelse-material manifesterades den "kraft" som vi hämtade från den mentala världen. En kraft som i sin tur frigjordes för vår verklighets välbefinnande. Deltagarna (publiken) var där för att erbjuda sina medvetanden, som medskapare av "rummet" i vilket vi kunde hämta kraften. Det gjorde de genom sina offergåvor och sin närvaro - sitt presens. Så var logiken bakom ceremonins mekanism.

RESORNA OCH DERAS BILDER

JAG

Varje resa kommer till mig i stunden. Först formulerar Sebastian ett syfte med resan. Sedan försätter jag mig i trans med hjälp av en rassla, trummor

och genom ett monster att besöka varje vädersträck, varje element och uttala resans syfte går jag djupare och djupare ner i självhypnos som en inlärd betingad reflex. Till slut rasslar jag över Sebastian med en intention att blanda ihop våra eteriska kroppar. Det är en intention som händer i den mentala världen - händelsen är alltså imaginär men handlingen reell. Därefter lägger jag mig bredvid Sebastian och gör en resa för hans ändamål. Sebastian och hans individuella mål är transcendent och står för att gälla alla - som en offerget, vars blod utgjuts för allas bästa. Efter ceremonierna och resorna nedtecknar jag dem, reflekterar över deras innehåll och gör research. Ofta kommer information om bildernas djupare betydelse till mig först i det här skedet. Ibland gör det mig djupt hänförd, särskilt då jag gör research om djuren, om hur exakt den mentala världen är.

DEN RESANDE

(Resa 8.1.2016)

Jag har aldrig försökt att tala samtidigt som jag gör en resa och provar det för första gången. Sebastian ber mig göra en resa för hans kärlek. Så han kan nå henne som är så svärfångad och oberäknelig, så att han får ett flöde och finner visdom. Luft och varelsena i norr tvingar mig ner på golvet och jag lovar dem för mitt inre att göra vad jag måste. Så när jag ligger utmed med hans Varma kropp faller jag ner i ett tomrum och glider in en torr och hård jordskorpa. Jag gräver så hårt att mina naglar flagnar och blöder men slutar inte förrän jag kommer upp över ytan. Ett stenigt ökenlandskap möter mig. Jag har på mig sandaler och en kort särk av läder och så förvrids synen på mig och jag ser en lång svart sträng växa upp framför mig – som strängen på en båge. Jag är en jägare med pil och båge som vandrande söker runt i landskapet. Jag möts av en grott-öppning och går in. Mörkret skingras djupt där inne av lysande larver i en underjordisk sjö. Jag vadar ut i det märkligt belysta vattnet. En plötslig smärta i vänster ben gör mig uppmärksam på en orm bitit sig fast i min vad. Dess ögon är stora och blå och tittar på mig likt en människa som himlar med blicken. Jag frågar om den är här för att hjälpa men den svarar inte. När jag försöker ta bort den släpper ormen taget och simmar iväg och jag dyker efter. Den försvinner i en trång passage in till ett annat grottsystem. Jag vill inte simma in i den trånga passagen. Jag stannar istället upp för att betrakta lysmaskarna på nära håll, men då återvänder ormen. Jag frågar den varför

den kommit tillbaka och funderar att det betyder att jag ska ta den med mig till Sebastian. En kamp utbryter. Innan jag får tag bakom dess huvud hinner den bita mig i ansiktet. Ormens gap täcker hela mitt ansikte. Jag frågar viskande Sebastian om han vill att jag ska ta den med mig och han svarar – att om jag vill. Jag säger att jag måste få bort ormen från ansiktet först. Sen skyndar jag mig upp och blåser in ormen i hans hjärta.

JAG

Följande dag tar Sebastian med sig sin Berimbau, ett musikinstrument man använder i Capoeira-cermonier. Jag blir förvånad för den ser likadan ut som strängen och bågen jag sett i resan föregående dag. När jag tänker på det tyckte jag till och med att den gestalt jag uppfattade mig som i resan snarare kunde varit Sebastian än jag. Det förvånade mig att upptäcka att jag blandade i hop mig själv med Sebastian och funderade på möjligheten att båda våra medvetanden varit med på resan. Han hade hört resan berättas för sig och det var nog inte så mystiskt egentligen. Det har hänt en gång förut då jag gjorde en resa för en vän som somnade och han var med på resan dels som sovande vid ett träd och dels som en gestaltning i form av en flodhäst som skrattade just på hans säregna sätt. Nu hände det alltså igen. Det fick mig att besluta att resorna måste göras genom Sebastian, för hans medvetande verkar fara iväg utan begränsande konventioner. Jag hade hämtat en orm åt honom. Varför? Asklepios, guden för medicin och helande krafter avbildas alltid med en orm som klättrar upp för hans käpp. Ormen är en traditionell bild för visdom och jordens helande kraft. Ormens rörelser var en bild för flöde av vitalitet och sexualitet.

DIALOG**KRM**

Vad ska du göra när du inser att du blir uttråkad för att hon inte lever upp till din intellektuella standard. Då har du använt din sexuella magi att ta henne från den hon egentligen var menad för.

NO

Det där är inte sant! vilket djävla skitprat - magi - varför säger du sådant idiotiskt?

KRM

Idiotiskt? Varje gång du träffar henne ser du till att avfyra en rush av hormoner, du gör henne beroende av välbefinnandet men hon kan inte ta ett rationellet beslut i det tillståndet. Du korrumperar hennes omdöme.

Ur "Offret"

RESORNA BLANDAR SIG MED VERKLIGHETEN

JAG

(12 januari 2016)

Jag har känslan av att jag handlat oetiskt och följande dag faller jag på en isig trottoar, vrider vänster knä ur led och landar med ansiktet före i marken - som en påminnelse om var ormen hade gjort mig illa. Jag förlorar rörelsefriheten och har huvudverk i flera dagar. En resa borde vara formulerad att gälla en personlig utveckling snarare än något man vill uppnå eller komma åt i den materiella världen. Jag ber Sebastian om att hädanefter formulera en uppgift åt mig som endast gäller honom.

DEN RESANDE

(Resa 15.1.2016)

Han ber mig om att finna vighet och rörelse. Jag frågar om det är något som han har tappat, om jag ska söka upp det åt honom igen? Då ändrar han sig och ber mig i stället att finna lugnet i stillhet. Jag står framför en bergsklippa som ser ut som huvudet på ett bergstroll. Trollet ler mot mig med bred mun full av tandliknande bumlingar i en jämn rad. Trollet börjar gapskratta och påminner om Sebastian själv. Jag går in i munnen och åker kana ner i magen. Det är kallt och fuktigt i magen, fullt med likdelar och avgnagda skelett. Jag vet inte hur jag ska komma ut därifrån. Jag väntar. En orange ljuskägla stiger upp från något som jag tror är tarmmynningen och jag dyker in i den med huvudet före. Först faller jag genom mörker men landar på ett fält av glödande kol. Jag måste röra mig snabbt för att inte bränna fotsulorna men kan inte gå ut ur fältet eftersom tre stora vita tigrar väntar på mig vid kanterna. Tigrarna bär på dyrbara halsband i klara färger med orientaliska broderier och vackra stenar. Jag vet inte vad jag ska göra och går runt i cirklar men tar sen mod till mig, tar sats och springer rakt mot den mellersta tigern och griper tag om dess rytande huvud. Genast sätter jag mig upp och med skakande kropp blåser jag in tigern i Sebastians hjärta.

JAG

(16 januari 2015)

Innan jul så höll jag en personlig trumm-cermoni för Sebastian så som jag gjort för de andra i gruppen. Han berättar efteråt om ett möte med ett

fantastiskt djur, en katt som hade en orm utstickande ur munnen, som två djur i ett. Jag fick känslan under tiden han berättade, att katt-ormen var en bild av honom själv, en vig, egensinnig, något oberäknelig individ med läkande krafter. Men jag sa inget om det till honom för Sebastian "tror" inte på "sån skit". Han är en rationalist in i märg och ben. Det är bra, för det är jag också - rationalist in i märg och ben. Den djupare frågan är var går gränsen för irrationellt och rationellt?

DEN RESANDE

(Resa 21.1.2016)

Jag frågar honom vad han vill att jag ska hämta åt honom och han svarar "inget". Jag förblir tyst och försöker gå på djupet med vad det innebär. Då ändrar han sig och ber mig fråga Eter vad vi ska göra med det här projektet. Projektet, frågar jag? Jag vad vi ska göra med det här, förklarar han? Jag börjar känna mig snurrig eftersom jag inte alls förstår vad han syftar på. Jag lägger mig ner och väntar. Så ställer sig min imaginära kropp upp och går ut ur salen, genom torget och ut i snöyran på gatan. Jag går några steg och faller sen rakt ner i ett tomrum som suger mig genom ett slags tunnelsystem, som en berg-o-dal bana. Tunneln spottar ut mig i ett vidöppet stort hav där jag ensam simmar över vågorna. Jag dyker ner under vattnet och följer ett cyan färgat ljus långt nere i djupet. En vattenvägg gränsar till ett upplyst kritvitt rum och jag går genom väggen in i rummet. Rummet är kvadratisk med en dörr på varje vägg. Dörren framför mig är öppen men de på sidorna är stängda. Jag fortsätter in i nästa identiskt ordnade rum och sen in i följande. Det ser ut som i en spegel som speglar en spegel, en evig gång av identiska rum. En kvinna i svarta kläder med purpurfärgat ansikte och cyangrönt hår ser tillbaka på mig ur spegeln. Hon liknar en medusa med stickand blick och illmarigt leende. Jag frågar henne var jag kan hitta Eter och hon svarar att det är här - överallt. Jag står inte ut med att se på henne längre och vänder tvärt till höger, öppnar den stängda dörren och faller rakt ner i ett svart tomrum. Jag har ingen aning om var jag är eller vad jag ska söka efter och jag undrar om jag kommer att bli evigt kvar där i svarta intigheten. Då känner jag en snara om min fot som drar mig nedåt. Jag ser Sebastian som drar i snöret på en drake och jag flyger över en äng. Draken blir till en stor trollsända i vackra metallisk blå-gröna färger. Jag griper tag om sländan och tar den med mig upp och blåser in den i Sebastians hjärta.

JAG

(22 januari 2016)

När Sebastian ber mig söka ett svar på vad vi ska göra med "projektet" inser vi först inte hur stor frågan är. Dessutom att söka efter svar i Eter är så omfattande att mitt psyke är på gränsen att inte kunna hantera det. Ingen av oss förstår konsekvensen av att frågan inte gäller en individ utan ett ämne - bottenlöst ämne. Återigen upplever jag att Sebastian är med på resan. Då jag tror att jag fastnat i ett nattsvart tomrum så kastar han repet och drar mig ner på jorden igen. Den återkommande färgen cyangrön funderar jag på länge och ser området mellan hjärta och hals som position. Om man följer traditionen för chakrornas färgskala, handlar det om att uttrycka sig enligt hjärtats sanning. Trollsländan dyker sedan upp som en idé om förvandling eller metamorfos. I det här skedet av repetitionerna vet jag inte riktigt på vilket sätt vi ska använda mina resor. Jag tviular på deras relevans och undrar vad det har med en bättre värld att göra men nu förstår jag att resan handlar om transformation. Att det inte bara är jag som gör resorna utan de andra i rummet är också med. Dessutom som stärkande metafor, borde vi ta med oss offergåvorna vi fått av deltagarna genom ceremonin.

DEN RESANDE

(Resa 25.1.2016)

Jag föreslår att vi ska ta nästa steg med våra resor. Att vi ska ta med offren som vi hämtar från publiken och att både jag och Sebastian ska göra resorna. Vi tar båda del av offren som kommit från de tre som anlänt den kvällen. Då jag kallar på elementen om hjälp för resan börjar jag må riktigt illa som om jag måste spy. Vid eld upplever jag något som suger mig in i sig och jag faller ner på marken. Sebastian reagerar och orienterar sig i riktning mot eld. När jag lägger mig ned faller jag omgående ned i träskets öga och sjunker in i den sura fuktiga torven där jag blir liggande i tusen år tills jag får en alldeles rostfärgad nyans och rött hår. Jag är en mördad som aldrig multnar. En stor fet råtta äter på min stortå och halva min fot. Jag följer efter den feta råttan som leder mig till ett stort rum med stengolv och stenväggar. I änden av rummet brinner det en eld i en stor öppen spis framför den två symmetriskt placerade stolar. Jag ser inte vem som sitter i dem. Jag väntar en stund i rummet och vet inte vad jag ska göra näst. Då reser sig en man och en kvinna

upp och betraktar mig under tystnad. Till slut frågar kvinnan mig om jag vill dricka vatten. Jag svarar ja, att jag är mycket törstig. Hon visar mig ett krus som står på bordet. Därefter förvandlas de båda till råttor och ilar iväg mellan mina ben. Jag springer efter dem och förvandlas till en katt som genom sin vighet lyckas att fånga en av dem. Jag tar den döda råttan med mig upp.

JAG

(25 januari 2016)

Efteråt förstår jag att jag inte kan röra vid de offrade gåvorna från deltagarna. Den uppgiften får Sebastian stå för. Det här var en tydlig signal. Jag förvandlas i så fall till död och sopor.

DEN RESANDE

(Resa 26.1.2016)

Han ber mig göra en resa för att hitta någon som kan lyfta tyngden från hans skuldror. Då jag kallar på vatten känner jag en varm våg flyta genom mig. Vid jord möter jag en storrest individ som råkar välta mig men som hjälper mig upp igen. Vid eld faller jag ner på golvet från trycket av en okänd styrka och vid luft upplever jag att jag blir infångad. Jag får inte chansen att skallra så ivriga verkar de vara att jag ska iväg. Så snart jag är nere brevid Sebastian förstår jag att jag ligger i en bomullsäck. Något bra mycket större än jag bär iväg på mig. Tillslut blir jag nedställd på marken och en jätte öppnar säcken. Han tar mig i sin handflata och låter mig klättra upp på hans axel. Han är gammal och ful och har flera nackar och mycket lite hår. Han går med mycket stora steg mot öster och vi kommer fram till ett landskap som jag tycker liknar Georgien eller Armenien, höga berg och frodiga dalgångar. Han sätter ned mig i gräset och jag ser mig omkring, kossor betar en hund skäller på mig. Jag hittar en liten stig som verkar trampad av djurklövar och följer den i cirklar upp för berget. Jag kommer till en brant och ser en man som just ska hoppa. Jag känner igen honom. Det är Sebastians rival. Jag tar mannens hand och vi går upp till toppen tillsammans. Där uppe möts vi av en stolt och ståtlig bock med de största spiralformade horn jag sett. Utan att fråga först kastar jag mig på dess rygg samtidigt håller jag ett hårt tag om mannens hand. Jag fattar tag om bockens hals och tar honom med mig upp.

JAG

Jag får en känsla av att bockens kraft var ämnad särskilt för mannen som jag hållit i handen. Bocken ett elddjur. Agni, den indiska eldguden rider på en bock och i vår nordiska tradition så dras eldguden Tors vagn av ett par bockar. Bocken ett kampdjur, kommer med en kraft om att övervinna motgångar eller motståndare.

DEN RESANDE

(Resa 27.1.2016)

Sebastian ber mig om att gå att hitta en tjur. Jag säger att jag inte kan beordra någon att komma. Vad är det med tjuren som han vill åt? Han svarar – tjurens muskulösa skinkor. Så jag tolkar vad han ber mig om att jag ska hämta, ett "tufft arsle". Han börjar skratta, jag skrattar också. Det är en lustig uppgift och alla i rummet brister ut i skratt. Det försätter mig i en fantastisk stämning och jag tar den med mig. På vägen då jag kallar möter jag något mycket ivrigt vid luft. Det vill att jag ska gå ner genast men jag försöker ändå att fullfölja protokollet och tillkalla alla elementen likvärdigt. Den ger inte upp och till slut sitter jag i ett tomt badkar där någon bankar hårt på dörren. Sebastian verkar också sitta där i badrummet. Jag hoppar ner i avloppsroret och åker kana genom systemet tills jag slungas ut ur en ko-rumpa och landar i gräset. Jag är liten och grässtråna gigantiska. Där står en skalbagge och väntar på mig och jag klättrar upp på dess rygg. Den krälar först genom gräset men faller sedan ut sina vingar och flyger upp. Vi flyger högt över land och in genom ett moln och därmed flyger vi in i ett rum genom ett stort hål i golvet. Det ser ut som om vi är i ett rymdskepp med kontrollpaneler och fönster, golvet försluts och skeppet far iväg i ljusets hastighet. Det stannar vid en blå planet mycket lik vår egen. Kanske är det till och med jorden bara en annan plats. En repstege firas ned på sidan och jag klättrar ut. Längst nere ser jag en luft-scoter som är på väg för att hämta mig. Jag sätter mig bakom föraren och frågar vart vi ska. Han svarar att jag ska vara tyst. Vi landar i en djungel med mycket stora träd som alla har munnar och samtalar i ett jämt sorlande. Jag går genom djungeln och skalbaggen kommer flygande. Nu är jag normalstor och baggen liten. Den visar mig vägen till en brun dyig flod. Här är det du söker efter, säger den och menar i vattnet. Jag förstår att det i vattnet måste ligga något mycket stort och säkert inte helt ofarligt. Jag vadar försiktigt ut och mina fötter försvinner i dyn. Jag fortätter tills vattnet är uppe vid armhålorna, tar mod till mig och

dyker ner under ytan. Mina händer famlar först runt i vattnet men får sedan tag om en knagglig hud. En jättekrokodil, utan att tänka efter omfamnar jag dess kropp så gott jag kan och tar den, darrande i hela kroppen, med mig upp.

JAG

(27 januari 2016)

Sebastian skapar ett rörelsematerial med utgångspunkt från berättelsen. Under dansen råkar han släppa en rejäl brak fis. Jag kämpar med att hålla mig för skratt. Han verkar verkligen få svar på tal direkt från andra sidan angående den tuffa röven. Andra sidan har humor. Jag går skrattande hem och skrattar hela resten av kvällen. Fisar är kul. När jag gör research om krokodil kommer jag fram till att det handlar om måttlighet. Krokodilen tar bara det byte de behöver och hushåller med det den har genom en långsam matsmältning. Krokodilen nedsjunken i lera kommer med kraft om tålmod och oräddhet, att veta när man ska ligga gömd och genom det fördolda uppnå det man vill komma åt.

DEN RESANDE

(Resa 28.2.2016)

Sebastian ber mig gå och hämta en cyklon. Igen svarar jag att jag inte kan beställa något att komma. Han förklarar, något som kan virvla upp och blåsa rent. Jag frågar, ska jag söka efter en vändpunkt? Nej, snarare ta bort det gamla och göra plats för något nytt. Okej så vi gör en resa för att hitta något som blåser undan det gamla till fördel för nytt. Vid Luft finns det en kraft - visdom. Jag måste gå ner så snart som möjligt och där vandrar jag genom den ordnade gången i en apelsinplantering. En massa människor är där för att skörda apelsinerna. Jag erbjuder mig att hjälpa till och får en tom korg. Så klättrar jag upp i ett av träden som visar sig vara förvånansvärt stort. Längst uppe på den yttersta grenen fyller jag min korg med apelsiner. "Hej Kråka." Han sitter just bredvid mig på grenen. "Vad gör du här?" "Jag kollar vad du håller på med," svarar den. "Vet du var jag kan hitta något nytt", fortsätter jag? "Du har ju hela korgen full med apelsiner", påpekar Kråkan. Så jag skalar en apelsin och äter den. Den är saftig och söt i smaken. Kråkan föreslår att jag ska klättra upp på dess rygg och så far vi i väg högt över landskapet. Han landar i hornet av ett grönt fält, ett majsält. Jag tackar och tar farväl sen går jag in genom grödorna. Jag möter en Mus. "Hej Mus, vet du vart jag kan hitta

något nytt?” Hon svarar att hela fältet är fyllt av färsk majs och jag plockar famnen full. Hon frågar om jag vill följa med ner under marken. Under marken möter jag en mask. ”Hej Mask, vet du vart jag kan hitta kraft att blåsa ut gammalt till fördel för något nytt?” Då svarar masken, ”jag vet inget om något nytt. Jag äter mig genom den här gamla skiten och gräver gångar så vatten och luft får rum att sippra in och göra jorden fruktbar.” ”Det låter klokt”, svarar jag. ”Vill du följa med mig upp?” ”Jo vars, det kan jag väl”, och jag blåser in masken i Sebastian. Efteråt beskriver Sebastian att han känner sig helt slut så jag tror att den här gången är det något som förändrats.

JAG

(28 februari 2016)

När jag googlar om masken får jag upp följande strof: ”När vi möter masken så är det tid att gå igenom allt som vi varit med om. Det är tid att reflektera över det som hänt och först då kan vi kasta bort det som inte behövs eller är fruktbart - först efter att vi gått igenom det gamla kan vi bli emotionellt fria. Först då finns det grund för nytt att spira.”

DEN RESANDE

(Resa 30.1.2016)

Han ber mig att göra en resa för att riva gränserna och ta bort rädslan. Uppgiften får min mage att knyta sig helt och hållet. Hela jag spänner mig och jag har svårt att sjunka in och gå ned. Teemu Mäki, en konstnär som jag beundrar mycket har kommit till ceremonin och det gör mig alldeles förvirrad så jag kommer inte in i något djupt hypnagogiskt tillstånd. Jag sjunker rakt ner under brädplankorna på studion och ner till jordens mittpunkt där jag cirkulerar som ett foster i en säck runt kärnan, som en planet kring en sol. Någon fiskar upp mig, en jätte petar sönder säcken i sin handflata och slemmet rinner mellan hans fingrar. Han börjar vandra och kommer till Afrika där han slungar ut mig i Atlanten. Jag dyker ner under vattnet och möter en stor ful fisk som jag följer efter in i ett rev. Där möter jag en Muräna som biter mig i armen och säger att det är för att testa mig. Men jag rycker inte till av smärtan så det känns fortfarande som om jag är för nära ytan. Jag frågar den om den kan hjälpa mig att riva gränser och ta bort rädsla? ”Nej, jag biter dem som kommer in i min grotta så det är inte mig du söker.” Jag simmar nedåt mot botten och möter en Eremit kräfta. ”Vet du något om att

riva gränser?” ”Min mage är alldeles oskyddad” svarar den ”och jag brukar låna snäckor som kan ge mig skydd.” Jag frågar då om Eremitkräftan vill följa med mig upp och den svarar ja.

JAG

(30 januari 2016)

När jag ska blåsa in kräftan i Sebastian hostar han till och istället hoppar den över till mig. Den får mig att röra mig spindellikt och en fantastiskt konstig sång kommer ur mig från det undermedvetna. Jag känner mig just som eremitkräftan utan ett eget skyddande skal, med ett lånat hem och med en opropotionerlig jättestor hopknuten mage.

DEN RESANDE

(resa 1.2.2016)

Redan under dagen gör sig resan påmind genom att jag under flera tillfällen känner ilningarna genom kroppen som får musklerna att ofrivilligt hoppa till. Jag förnimmar på förhand att det inte kommer att bli en lätt resa. Sebastian ber mig på kvällen att göra en resa mot något blått, klart. ”Vad då?” ”Snö”, säger han, ”kristaller eller något.” Jag förstår ingenting. Han förtydligar, ”något som kan ge klarhet.” Så vi gör en resa för att finna klarhet. Han snurrar mig runt, slänger mig av och an och det försätter mig i ett bråddjup. Jag fattar hårt tag om hans hand. Han är där. Han kommer att hjälpa mig om det behövs. Jag står på en strand med branta lavaklippor på sidorna. Jag klättrar upp för en brant, klipporna är så vassa att de skär sönder mina fotsulor och händer. Jag blöder och smärtan får mig att skaka. Fåglarna som häckar i hålor är störda av min närvaro och hackar efter mig. Jag försöker att värja ögonen åtminstone. Jag kommer upp på en grön platå av mjukt svalkande gräs som lindrar mina trasiga fötter. Landskapet är vidbrett och jag börjar springa. Jag ser något rosa och inser att jag sprungit in i en jättestor vargkäft. Jag får tag på en kindtand och kravlar mig ut genom mungipan. Som en liten fästing kravlar jag genom pälsen på vargen. Det är en hel vargflock som springer genom landskapet. När de kommer till foten av en glaciär hoppar jag ut ur pälsen och sväller till min vanliga storlek. Vargarna attackerar mig men jag har någon form av superkrafter och kan göra bra motstånd. De lämnar mig ifred. Jag klättrar upp på en glaciär men uppe på toppen faller jag ner i en dold spricka och fastnar mellan isblocken. Jag tittar in i den klarblå isen och

får syn på ett öga. Ett nedfruset prehistoriskt djur som jag ännu inte kan identifiera. Jag blåser på isen och den smälter och min andedräkt gjuter liv i en stor sabeltandad tiger. Utan att tveka griper jag så gott jag kan och tar upp den. Tigern far rakt in i Sebastians hjärta och den här kvällen skapar tigern en av de vackraste danserna jag upplevt.

JAG

(1 februari 2016)

Jag är så utmattad att det får mig att falla till marken flera gånger. Hela kvällen är jag slut och följande dag är jag helt ur balans med ilningar och känslan av att vara avskild från verkligheten som om jag betraktar den med en kikare. Då jag möter människor som jag känner verkar de främmande och fjärran, som om jag känt dem i en annan tid men inte i denna. Till och med människor som jag inte känner förefaller bekanta och jag är osäker på om jag kanske ändå träffat dem förut. Det känns svårt, barnen är heller inte med mig denna vecka. Det skulle hjälpa mig in i en praktisk rutin av matlagning och smutsbyk. Inget som kunde få mig grundad. Jag funderar på om jag överhuvudtaget existerar. Det tar lång tid innan jag känner mig tillbaka igen. Vargfloken - lupus in fabula, får mig att associera till Sebastians släktnamn, López. Den sabeltandade tigern, "smilodon" - tveeggad tand, (grek.) har ingen nutida människa sett annat än som skelett, ihoppusslat av paleontologer - de med en djupare visdom om skeletts inbördes ordning. Den prehistoriska tigers kvarlevor har hittats främst i Sydamerika där djuret dog ut för tiotusen år sedan ungefär samtidigt med mammutarna. Djuret existerar ändå i en mental värld och genom representationer gjorda av vetenskapsmän och konstnärer. Vår resas smilodon satt fast i ett klart isblock, som i ett jättestort förstoringsglas och förefaller ha kommit med visdomen: trots att skelett skingras och tappar sin inbördes ordning kan det föras på plats av dem som ser ordningens djupare mening. En tveeggad kunskap som antingen kan användas för att hela eller för att skada.

DEN RESANDE

(4.2.2016)

Sebastian ber mig hitta de förlorade bitarna - till pusslet. Jag förstår inte vad han syftar på men tänker att det kanske inte spelar någon roll och att det

eventuellt är bättre om jag inte vet vad jag söker. Jag upplever en jättestor gräshoppa som står och väntar på mig i rummet mellan jord och vatten. Då jag lagt mig ned går mitt jag bort och klättrar upp på gräshoppans rygg. Den ger sig av i ett jättehopp genom huset. Vi tränger genom materien lätt som tanken. Gräshoppan hoppar över Havshagen, blåbärslandet och ner i Metron på Hertonäs. Vi far på taket av Metron till Nordsjö där han tar mig till skogen. Vi kommer till en grå död gammal tall. Insekterna har fullständigt befolkat stammen och vi kryper in i en av gångarna. Baggarna och larverna kommer till oss och biter tag i mig, vill äta mig men tycker inte om min smak och lämnar mig ifred. Jag klättrar ner genom rötterna på stammen och kommer till en brunn vars murar lyser i en fluorescerande blåaktig färg. Jag sätter min hand i det kalla friska vattnet och dyker sen ned i brunnen. I andra änden av brunnen är det smutsigt avloppsvatten och jag faller ner på kloakens golv. Jag följer efter en råtta som springer längs med väggen, kanske samma råtta som jag såg i portgången till skolan idag. Den leder mig ut till ett dike där jag möter en groda. ”Hej Groda, vet du något om de förlorade pusselbitarna?” ”Nej”, svarar den och indikerar att jag ska hoppa upp på dess rygg. Den tar mig till en motorväg där det just inträffat en bilolycka vid en avfart. Två bilar ligger ihoptrasslade vid vädkanten och ingen har ännu hunnit stanna. Någon skriker och flera är döda. Två barn kommer fram till mig. Flickan räcker mig en pärla som hon hade i sin ficka och pojken ger mig ett miniatyr svärd som han beskriver som sin favorit. Jag tackar för gåvorna och rycker till av ett sting. Ett bi har stuckit mig på ryggen. Jag griper efter biet och tar det med mig upp och blåser in det i Sebastians hjärta.

JAG

(4 februari 2016)

I Egyptisk mytologi var biet skapade ur solguden Ras tårar och fungerade som en budbärare, pollinerare, mellan guden för ljuset och materiens människor. Jag kommer också att tänka på myten om Lemminkäinen och ser framför mig Axel Gallen-Kallelas fresko från Jusélius-mausoleet där modern vänder sig upp över sin vänstra axel i vädjan om att biet ska komma med livgivande nektar. Ett uppvaknande, död och återuppståndelse. Modern sörjer sitt döda barn. De döda barnen i bilolyckan som kom med pärlan och svärdet. Tuomo, mina barns far, var med på kvällens ceremoni. Han tycker inte om det jag gör och var som vanligt kritisk efteråt. Samtidigt gör det mig

ledsen att tänka på vår familjs splittring, att våra barn går igenom en svår tid då vi bott skilt i nästan ett år och ännu inte rett ut tillsammans hur vi ska göra med vår framtid.

DEN RESANDE

(5.2.2016)

Han ber mig göra en resa att finna hjälp att bli av med gammal skit. När jag kallar på elementen så faller jag ner på stenen i salen. Jag slår mig något men inte illa. När jag lägger mig ned bredvid Sebastian så befinner jag mig omgäende i en hög av jättelika stenbumlingar. Jag försöker hitta ut men det är som i en labyrint. Jag trampar snett och faller i ett mellanrum djupt ner i urberget där jag landar i en upplyst korridor. Den leder in i en festsal där bergtrollen ska hålla fest. Jag är så liten att jag kan gömma mig bakom möblerna. Då kommer en svartvit katt och nafsar efter mig. Den vill leka och jagar mig runt i rummet och drämmer till mig med sina stora tassar. Jag flyr in i ett hål i väggen och möter musfamiljen. ”Hej Mus, vet du vart jag kan finna hjälp att bli av med gammal skit?” ”Nej, men jag kan visa dig vart.” Så jag följer med musen ner för ett par mycket långa spiraltrappor som leder till en sjö av brinnande magma. Musen pekar att jag ska dyka i eldhavet så det gör jag och smärtan då köttet sveds bort från mina benknotor är näst intill outhärdlig. Djupt där inne möter jag en eldflamma i skepnad av en mansgestalt. ”Vet du vad jag ska göra med gammal skit?” frågar jag. ”Bränn det!” svarar han irriterat. Jag tackar för rådet men vet inte hur jag ska komma därifrån. Då marker jag hur katten fiskar upp mig med sin tass och slänger upp mig på sin rygg. Jag tar med mig katten upp och blåser in den i Sebastians bröstorg.

JAG

(5 februari 2016)

Gammal skit ska brännas in till märg och ben! Inga av de gamla attityderna kan bli kvar om man vill tala med Eld.

DEN RESANDE

(6.2.2016)

Han ber mig göra en resa att finna styrka i ensamhet. Jag ser Sebastian gå framför mig på en äng i en skogsglänta. Han går snabbare än jag och hinner före in i en skog där jag förlorar honom ur sikte. Skogen är mörk och kall. Jag snavar och faller ner i ett hål som verkar vara en fälla. Jag kan inte ta mig ur gropen. Vid randen skymtar jag en björn som cirkulerar längst med kanterna. Han sträcker ner sin tass, hjälper mig upp och tar mig i sin famn. Jag borrar in mitt ansikte i hans halsgrop och låter mina händer glida genom hans päls och övervinner därmed skräcken. Hans värme gör mig trygg och jag klättrar upp på hans axlar. Björnen tar mig först med till ett hallonfält där vi äter oss mätta och sedan för han mig till en grotta där han gör i ordning för ide. Jag sitter bredvid honom och krafsar i hans päls tills han lugnt somnar in. Jag går ner till forsarna nedanför berget och fångar några fiskar. Så dyker jag ner i vattnet och simmar nedströms. Jag fastnar då i något typ av nät. En gammal man, som älskar att fiska, tar upp nätet och lirkar ur mig. Jag får sitta längst fram i hans eka och han ror mig i land. Jag går återigen in i skogen och ser björnen vinka åt mig. Jag förstår att han vill att jag ska ta honom med upp.

JAG

(6 februari 2016)

Björnen kom med en oväntad tillgivenhet, den gav oss friska näringsrika bär innan vintersömnen. Den lät oss krafsa sig till sömns. Björnen kom med visdom om att sitta i stillhet i grottan, om visdom genom sömn. I sömnen kan vi möta landskapet på andra sidan. Simma i strömmen som laxen i känslornas flod. Varför nedströms? Laxen vill inte simma i riktning av plikter för fortplantning eller kärleksförhållande? Vid tanken på mannen i ekan associerar jag till en strof ur en isländsk dikt: "Tiden är hala fiskar som glider ur mina händer." Den ensamme fiskaren - en bild av Aion den grekiska guden för tidlöshet.

Ur "Offret"

EPILOG

UT UR MÖRKRET

JAG REGISSÖR

Jag frågade några av de som kommit till ceremonin hur de uppfattade den och hur de kände sig efteråt. Vissa sa att det inte var deras grej och andra beskrev hur de upplevt eufori som gett dem känslan av att näst intill sväva hem efteråt. Under några av ceremonierna lade sig deltagarna ner på golvet för att kunna sträcka ut kroppen. De hamnade i ett mycket avslappnat tillstånd. Jag kan tänka mig att skapa nästa projekt där det faktiskt kunde finnas madrasser som man kunde ligga och sova på, som på Aune Kallienens "*Sädekehistä - täydellisen politiikka*". Jag tycker om idén att genom (konst)upplevelsen skapa full avslappning och därmed öppna vägen att lösa deltagarnas omedvetna psyko-fysiska blockeringar eller dämpa tänkandets överhettande effekt. Man kan kanske tycka att det var långsökt att skapa en ceremoni som skulle förändra världen men som jag ser det, kan man bidra till en avslappnad eller euforisk människa skapar man möjligheten för hen att förändra världen.

JAG MAMMA

Det är inte varit lätt att vara mamma. Det är en av de svåraste uppgifter jag fått. Barn är en kalldusch av verklighet som väcker en ur dagdrömmandet. Man måste vara ultrapraktisk annars står två hungriga människor där framför och skriker på varandra. Var dag är en närkamp med verkligheten som man alltid förlorar. Somna och vakna upp i stress efter några få timmar sömn. Ångesten av att inte vara kapabel att sköta eller kunna hålla barnen vid liv. Jag undersökte på hälsostationen om jag kunde få psykiatrisk hjälp men istället remmitterades jag till Neurologen och har sedan i höstas gått igenom en grundlig hjärnundersökning. Min hjärna och mitt intellekt är prima. Så har läkarna vidare utrett mitt psykiatriska tillstånd. Även det är ok så när som på ett och annat trauma. "Jaha, svarade jag, vad gör man åt dem då?" Jag går på psykoanalys sedan en tid. Psykiatern beskrev psykoanalys som ett redskap att

samla sina minnen, bearbeta dem för att bygga ett helt själv. Jag tänkte på det shamanistiska redskapet som kallas *soul retrieval*. Det handlar om att man gör resor och söker upp de försvunna pusselbitarna av självbilden, antingen åt sig själv eller åt någon annan. Psykoanalysen är även det en resa i tid och rum där jag hämtar tillbaka de förträngda pusselbitarna.

Ur "Offret"

JAG

(Våren 2016)

Jag tackade Sebastian för att han sedan vi träffats hjälpt mig att rätta till en smärtsam axel. Vid sju tillfällen på fyra månader har han behandlat mig genom Feldenkreis-metoden. En metod där man fokuserar på skelettets linjer för att nå de punkter där musklerna kan slappna av och finna en bättre balans. Jag tackade honom för jag tycker att han dessutom hjälpt mig med att sakta men säkert grunda känslan av oreglerlig elektricitet. Han har lyckats ta bort en blockering i solar-plexus som gör att jag kan andas mycket djupare än förut. Blockeringen bidrog till kramperna i musklerna på rygg

och nacke. Känslan av läcka ut ett överhettat magnetfält överrumplar inte längre. Han svarade med sin vanliga rationella attityd att han inte "tagit bort något", att allt handlar om rörelsemönster och att jag bara ska jobba med att hitta de rätta mönstren. Och visst har han rätt, trots att jag kan tycka att attityden är en aning cynisk, allt handlar om rörelsemönster.

Panta Rhei - allting är i rörelse, allting flyter. Från det grekiska order Rhea – våg, flöde som även gett upphov till ordet Rhytmos – frekvens, mönster. Men varje rörelsemönster genereras dock först i en mental värld innan de manifesterar sig i kroppen. Vad vi delar i ett möte med en annan människa är en immateriell aspekt av den materiella världen. Medvetande är mätbart bara genom sekundära bioelektromagnetiska händelser i hjärna, frekvenser som uppstår ur impulser från våra sinnen och kognitiva verksamhet. Ur dessa sensoriska impulser som stimulerar våra kognitiva nätverk uppstår våra tankar. När blir de tankar - från kinetisk impuls till tanke, från fotonpartikel eller frekvens till tanke? Den metamorfosen är ett mysterium. Frågan är varför fenomenet "tanke" skulle vara något som vi trollar fram i hjärnan? Jag tror i alla fall inte på magi. Det vill säga om magi är något annat än ett lagbundet fenomen på kvantnivå vi ännu saknar redskap att förstå. Vårt medvetande existerar inte – om man vill vara exakt. Trots det känner jag mig relativt medveten även om största delen av min existens består av omedveten dynamik. Jag tycker vi förringar vår förmåga att föra en dialog med det omedvetna för jag upplever konkret att man kan skapa en dialog med mönstren på en annan nivå än i den fysiskt manifesterade. Den dialogen behöver inte vara rationell och den är sällan helt medveten. Som jag ser det har Sebastian med sin sunt grundande visdom förmågan att föra en dialog med rörelsemönstren på den mentala nivån och kan dela den visdomen med en annan människa på ett djupare plan än det medvetna. Våra kroppar är som sensoriskt känsliga mottagarstationer av externa signaler på olika frekvenser. Är det mottagarstationen som är medveten eller frekvenserna? Man kan tänka sig att varje sinnesimpuls innehåller en "tanke" och att vår hjärna helt enkelt samlar upp dessa "tanke"-impulser från den materiella världen och bearbetar brottstycken av "tankar" till en tolkad helhet. Denna tolkade helhet kan vi därefter göra manifest genom våra berättelser, skapelser eller konstruktioner.

Ur "Offret"

TACK TILL

- Maarit Ruikka: som trott på mig och stöttat mig hela vägen genom studierna. Utan dig hade jag inte lyckats.
- Eki Vuori : Som öppnade mina sinnen och löste biljetten till berg- och dalbanan.
- Monika Fagerholm: Stort Tack Monika! Utan din positiva uppbackning hade det varit tusenfallt svårare att genomföra slutarbetet.
- Jani-Petteri Olkkonen: Som introducerade mig för det irrationella.
- Saima & Hugo: Mina barn, som är mina faktorer och som ibland betalar ett högt pris som barn till konstnärsföräldrar.
- Naturen: Tack naturen, verkligheten och kosmos för visdom.
- Arbetsgruppen: Tack Anton, Jani, Johanna, Liisa, Jaakko och Sebastian för er konstnärliga visdom, hängivenhet och lojalitet.
- Tuomo Hutri: För att vi försöker.

LITTERATURLISTA

BÖCKER

- Andrej Tarkovskij: “Den förseglade tiden – Reflektioner kring filmkonstens estetiska och etiska grunder” publicerad 2009 av Atrium Förlag.
- Oliver Sacks: “Hallucinations” publicerad 2012 av Knopf.
- Markku Siivola: “Understanding dreams – the gateway to dreams without dream interpretation” publicerad 2011 av Cosimo Books.
- Paul Feyerabend: “Against Method: Outline of an Anarchist Theory of Knowledge” publicerad 1975 av New Left Books.
- Vasant Lad: “Ayurvedic Cooking for Self Healing” (co-author: Usha Lad) publicerad 1997 av Ayurvedic Press.
- Michael Harner: “Cave and Cosmos: Shamanic Encounters with Another Reality” publicerad 2013 av North Atlantic Books.
- Guy Debourg: ”The Society of the Spectacle” Zone Books 1995.
- Oscar Miro-Quesada: “Lessons in courage: Peruvian shamanic wisdom for everyday life” publicerad 2013 av Rainbow Ridge Books.
- Mantak Chia: “The inner smile – increasing Chi through the cultivation of joy” publicerad 2008 av Destiny Books.
- Dr. David Frawley: “Ayurveda and Marma therapy – Energy points in yogic healing”(co-authors: Dr. Subhash Ranade and Dr. Avinash Lele) publicerad 2003 av Lotus Press.

- Roger Penrose: "The road to reality – A complete guide to the laws of universe" publicerad 2007 av Vintage Books.
- Jerzy Grotowski: "Towards a poor theatre" publicerad 1968 av Odin Teatrets Forlag.

FÖRELÄSNINGAR ELLER INTERVJUER

- Baronessa Susan Greenfield: "The neuroscience of consciousness"
https://youtu.be/k_ZTNmkIiBc
- Sir Roger Penrose: "Consciousness and the foundation of physics"
<https://youtu.be/eJjydSLEVIU>
- Joe McMoneagle: Interview at the Monroe Institute.
<https://youtu.be/4VJoc8nE6ik>
- Robert A. Monroe: Interview at the Monroe Institute.
<https://youtu.be/CBii06UyWwY>

NÄTSIDOR

Scandinavian center for shamanic studies:
<http://www.shamanism.dk/index.htm>

The Monroe Institute:
<https://www.monroeinstitute.org/>

BILAGOR

- Plan Sacrifice: Planeringstexten till arbetsgruppen inför produktionen.
- DVD: ”Offret/Uhri/Sacrifice” en inspelning av premiären.

Anna Maria Joakimsdottir-Hutri
e-mail: annamariahutri@mac.com
tel: +358 50 553 1947

THE ARTISTIC PART OF ANNA MARIA'S FINAL THESIS "OFFRET / UHRI / SACRIFICE"

Facts

The final work performance or rather ceremony will take place in Teak's Studio 3 in January 2016. The space will hold an installation of deepening aspects connected to the themes handled in the active ceremony. It will be a place with stations for specific focus through for example photography, film and sound-scape. The Studio will be open between 10-16 all weekdays between 27.1-8.2.2016. The concept material is generated through a process with the group members through dream-group work, relaxation exercises, imaginary journeys, imaginary embodiments, group member dialog of reflection and a compilation of texts from external sources.

The active ceremony/ritual/performance will be held 27, 29, 30 of January and 1, 2, 4, 5, 6, 8 of February.

Ignition

One of my favourite films of all time is Andreij Tarkovskijs "Sacrifice". It has followed me through the years as a mirror for the subconscious to bounce on. Every now and then sparkles surface shedding light on one facet of the films enigma.

Themes of interest are the feeling of powerlessness to what fate dictates or the question of how much our imaginative/visionary capacities actually take part in actively creating our future. Is the energy we invest in believing in something to happen, adding to the potential of the desired outcome?

In the film world war 3 breaks out with an announcement of the missiles being fired and humankind having until next morning before it is wiped out. The main character, the rational Alexander is required to make a leap of faith of either facing perish or trusting in his power that he can make wish come true. He makes a promise to a good he doesn't believe in that if the course of events were changed he will give up everything dear to him.

The Ceremony / Ritual

The heart of my final thesis is the question: "Can I as an individual make positive change in the world with a wishful thought made manifest in a benevolent act?"

The participants will take part in the hypothesis that their wishes of a better world come true. The work group will through their abilities as artist wake up and commune with the energies through their performance asking the spirit world to help them "deliver" the hope of change.

THE PROCESS - ALIGNMENT OF SHARING MINDS

Core questions

What am I made of as a human being? Am I only the manifest of a material cocktail or is there an aspect of me beyond the material? Am I more than physical matter or not? When do I exist? The largest part of my identity is anchored in things that don't exist, memories, and ideas about the future, fantasies. I exist only in an extremely small portion of time called *now* – do I cease to exist immediately after the next now? *Now* is placed in the focal point between memory and vision, a flickering sparkle of time experienced only for a brief moment.

Where and when am I in relation to the world around me?

What is first, thought or brain process? It is a mystery what triggers the biochemistry that turns on the electromagnetic processes in us. Any interaction with the existing world must be prepared and shaped in the mind. I use my mind for planning and visioning the future based on either remembering experiences or remembering things I have been taught. Remembering is an ephemeral activity I engage in. Sometimes I remember something vividly and sometimes less so. Sometimes my remembering connects to feelings and sometimes they don't. Quite a large portion of *now* is spent in a state where consciousness travels back and forth in timelessness depending on where the connections of remembering are made. Remembering is a dynamic process at the moment of *now* where my consciousness is present in the passed and in the future? So the wonders of *now* is rarely used to its fullest.

To get the most out the brief moment of *now* I could make use of a road map or system for organizing my experiences, feelings, insights and knowledge I have retrieved in life. A system that could organize my chore experience of Self so I wouldn't get lost in a psychological chaos. A system of Self would be helpful to tell the difference between useful and unusful knowledge? I would be able tell what is meaningful for me and what is not? I could surely need an inner roadmap for my faculties of experience to tell the difference between what is true and what is false. But where is that system? Can I find it within myself using knowledge that I have? If artistic expression were limited only to me personally would it be relevant to anybody else? Will I as an artist ever find anything new through such a method? Consider the possibility that I look within myself and find something genius and new that I know nothing of by now. From where did it come?

The questions can be seen on a deeper ethical level. Is my responsibility as an artist to look so deep within that I would reach the universal? A model of the cosmos, that can be externalised through naming it or giving it words or shape?

How is my reality perceived?

Most of our highly developed and scientific society is based in imaginary values created in fantasies, hopes and dreams. Materialistic need is a hope for something beyond the object. A big car will give me status, nail polish will make me attractive, cleaning detergent will purify my home etc. Imagined expectations are embedded in the material object and thus carries an energy that holds a spell on the mind. So I walk in an imagined world believing in magic.

Fear of pain or loss or hope of fortune and happiness will organize my actions in society or what I tell my children about the reality. Fear and hope frames my life and choices. But is my description of the world true or false? Reality is how I describe it depending on who or what I listen to for the credible stories about reality. The question is who has made the best – and most comprehensible description of reality?

A reflection of the truth?

Matter is not something I understand in its entirety. I've been taught that matter are atoms and that atoms contain a lot of nothing and in the middle some electrically

charged particles that like to connect but don't because of some gravitational force that keeps them apart. Impossible attraction – is that the name of reality? On a macrocosmic level there are supposedly fractions of particles that scattered roam around the cosmos and carry the echo of the big bang that can be captured by mechanical instruments. I should hear a constant flood of big bangs repeated endlessly if I just listen in to it – *listen to the cosmos?*

Then again I don't even know if it could be narrowed down with those words. Standing on a reality from a quantum level perspective pulls the rug under my feet. The more science zooms into the infinitely small, the more infinitely empty it all seems to be. Like behind the door in August Strindberg's Dream Play " *There is nothing there – nothing at all.*"

On a psychological level I can't make much use nor sense of our observation obsessed western science. Science seems like an elaborate sensory-system providing humanity with data but it omits anchoring the data with wisdom and feeling that would provide me with a sense of purpose.

Ayurveda an alternative system for describing reality.

As a hobby since five years I've been studying Ayurveda from the ancient Indian Vedic tradition. Ayur-veda means life science and is a "box of tools" for understanding how we can interact with the outer and inner world to sustain a long and healthy life both within our bodies but also in our interaction with the surrounding world. Things need to be in balance to stay healthy in a large-scale ecosystem – we all know that. Humans can only live healthy lives in a healthy surrounding/world. But what are the elements that create the scale for balance? Something that is too *dry* needs water or else it will wither away in the wind or burn up. Something with too much heaviness needs air to give lightness and dynamics. I'm referring to the five classical elements, Earth, Water, Air, Fire and Aether.

I picture an ancient tool measure as metaphor – the scale. The first four elements work as scale cups for the understanding of balance. The fifth element is the center-point – being the scale arms in a cross and the stick in the middle where everything balances

off. So I am holding a measuring scale named Aether in my hand with four cups of Earth-Water-Wind-Fire.

Ayurveda and me

In ancient Vedic tradition one organises the anatomic body and the aetheric body in how it connects to the different elements. This is where my western thought slams the breaks. Aetheric body – does it really exist? Well I suggest I'll put down my guard for a little while. The insights of the aetheric body have kept the Indian population quite healthy. Other eastern-health care systems that derive their knowledge from the Vedic roots like in China and Japan and so on, has also managed to keep large parts of their population very healthy and prolific indeed (compare this to the Nordic populations). They must be doing something right. These traditions take the aetheric body for a fact.

In eastern health-care traditions the doctors never have *patients* like in western health-care. They have *students*. In eastern tradition people understand the need to learn how to keep their bodies and minds in balance to keep healthy. If they are not healthy they visit the doctor to learn what they can do in order to retrieve the right balance to get healthy. In western health-care doctors either cut out the problem with a scalpel or kill it with antibiotics or other chemical or radioactive poisons. Western doctors act out a fantasy of being heroes that saves the victimized patient from a hostile attack of disease. From a Capitalist point of view (which favours privatisation of the health care system) to teach patient that they themselves have the power to keep healthy through balanced living would just be bad for business.

The emptiness in me?

This is where I realize the contradiction. By saying "the aetheric body does not exist" I'm affirming its factual presence. So to some (cultures) the aetheric body exists – as much as the nothing at the depths of every atom. Maybe this emptiness is the unifying field that can facilitate the ideas of an aetheric body connected to everything. As an artist practising the art of cooperation I'd benefit more from a fact of a unifying field rather than seeing every individual artist as isolated islands. I might as well learn to talk about it.

In Ayurveda the aetheric body is a network of energetic meridians mainly working through the nerve-system as well as through the plasma of body tissue, bone and liquid. The aetheric body is perceived easiest through the bio electromagnetic fields in the body. It uses vibrational frequencies to transfer information that is made manifest in the form of feelings, thoughts, impulses of actions conscious and unconscious. The element Aether facilitates for the aetheric body. Life energy is the interaction of three counterparts of cooling Water, heating Fire and moving Air. The counterparts facilitate the electricity – life force/prana manifested in the element of Earth – the physical body. The aetheric body is a dynamic force inside the anatomical body and also circumferes the body in a surrounding electromagnetic field. The aetheric body is electrically charged and the whole body's left and right side works as a large battery of plus and minus nodes.

In order to direct my anatomical body I need to learn how to direct the energies flooding around in the body. The better I direct energy the more specific I can be in directing the body. It takes quite some practice to direct energy to move matter but eventually most of us learn the primal steps of this magic by the first living year.

WHAT THE FUCK DOES THIS HAVE TO DO WITH ART?

If I consider myself as body and consciousness – knowing there is a mystery about how they interact I'd like to be sure that I could interpret the communication between them. The body and consciousness is using a language that I must learn to understand. It's a language of sound, light, tastes, smells and tactile sensation. It's an indexical language pointing me in the direction. Either my body turn my senses in a direction making me aware of the outer world, or my consciousness creates a flow of inner vision, fantasies, day and night dreams, images or ideas in form of indexical sensory impulses.

As an artist I have to see deeper and envelope the potential of metaphor in the images and objects. As an artist I make metaphor manifest in the works I do. I see the performance arts use of the human faculties as the embodiment of the mysterious language between consciousness and nature as the most dynamic art form. To me, a ritual performance is about creating a systematical framework for receiving the unseen chaos of nature into manifestation withing the ephemeral moment of *now*.

THE CLASSICAL ELEMENTS

Naming something is the magic of invocation.

Making a connection to myself through understanding the five elements?

Or rather how I can make a clear template of my nature as a human so my consciousness can process the (sometimes chaotic) flow of *Now*. It's not an instant apprehension and it takes a bit of a "feeling-into-it".

The five elements can be used for classifying experiences I get from interacting with the world around me. First I have to relate to the larger picture of each element. As an example, the element of Earth can mean more than the dirt I stuff my potatoes into. It's more about feeling into what the quality of earth is – heavy, dense, dark, static, binding, sheltering, security, nourishing etc.

Thus every time I meet an experience that makes me feel something like that I can connect these feelings with how it resonates with the element of Earth. The next step is to feel how the element of Earth resonates with me on a physiological and psychological level.

Talking with myself is talking to nature.

If I would suggest the five elements as the measure for everything, then my consciousness would be entangled in all of them. With a hypothesis that everything is connected, could I – my conscious/subconscious mind then communicate with anything – just by invoking its right name? Has nature all ready been trying to communicate with me in its own way of sending me a coded language through my dreams and visions?

NOTE: I will sum up my understanding of what belongs under each element. This is of course something that we can discuss. The sources are mainly Ayurvedic tradition and to some extent Taoistic tradition - if you feel compelled to dive into literature. Another source of inspiration is the Peruvian Curandero tradition.

Picture the elements described below placed in a spiral.

EARTH - *sensing*

Earth is matter in solid form. The element of Earth is the land we stand on. The land that sustain us. It is nature in its broadest concept. Animals that come crawling out of earth belong in this category like insects and reptiles. I connect to the spider, dragonfly and snake. The planet earth – Gaia.

Earth is connected with the experience of *sensing* – how we interact with the outer world through our sensory systems. The sense of smell though has a special connection with Earth. The legs and ways of moving forward or backward, walking crawling are connected to the element of Earth. The feeling of community or family and our origin and history is connected with Earth. As is also nationalism with its qualities of loyalty, kinsman ship and crowd movement using symbols that unite people on a larger scale – like in international sports events.

The root chakra Muladhara around the anus is connected to earth. As is the process of elimination (sweating, spitting, pissing, shitting, puking etc) – getting rid of useless stuff from the body.

Earth is also about nourishment feeding the physical body as well as nourishing the aetherical body.

Of the six Ayurvedic tastes sweet (earth&water), sour (earth&fire) and astringent (earth&air) is connected with Earth. Examples of qualities of Earth are heavy, dark, static, nourishing.

Movement: slow, persistent, static, either forward or backward.

Direction: the below. Down. From below.

The hand: Little finger – pinkie.

I connect the power of healing the body (of self and others) through *the nature's medicine* with the Earth element.

I place Earth in the south.

WATER - *feeling*

Water is matter in liquid form. The element of Water is the oceans, the lakes and the rivers. Water animals or any creature out of water. The moon connects to Water element. Water is connected to the transmission of *feelings* using three major faculties: A. the stomach centre – three fingers below the navel, B. the heart centre – just under the chest bone, solar plexus, C. the mind centre – between the eyebrows.

The chakra connected to Water is Svadhishtana. This chakra connects with the tongue and the sexual organs as well as the bladder. Water has a special connection to taste. The salty (water&fire) and the sweet (water&earth) tastes are connected to Water element.

The Water element connects with people you know, friends both the ones that you like (awakening positive feeling) and the ones you don't like (awakening negative feeling). Examples of qualities of Water are moist, unctuous, dynamic, blending, and translucent.

Instruments connected to Water are string instruments like harp, mouth harp or guitar and piano etc. Any instrument using strings.

Movement: repetitive.

Direction: The left. To the left. Inward. Minus node.

The hand: Ring finger.

I connect the power of *ritual in establishing relations* when healing self, people and earth.

I place Water in the west.

AIR – Intuiting (intuition)

Air is matter in gaseous form. The Air element is the sky above us. Storms or breeze. Birds and other creatures in the sky connect with Air element. The flute or any instrument working with air belongs here. The Anahata – heart chakra connects with Air. The heart chakra is specially connected to the sense of touch and with the hands and the skin. The Air element is connected to the experience of *Intuition* that can manifest itself in vision imagery or tactile impulses anywhere in the body. Air connects us with other people the ones we know about and also people and wildlife we don't know about – we all breathe the same air.

Bitter (air&aether) and astringent (air&earth) are connected to the Air element.

Examples of qualities of Air: fluctuant, expanding, dry, unstable, thin, light, bright.

Direction: The above. From the above. Upward.

Movement: constantly moving changing directions, tempo and rhythms.

The hand: Index finger.

I connect the power of *seeing the deeper meaning* of experience to heal self and the world around you.

I place Air in the north.

FIRE - *thinking*

Fire is plasma. Fire is heat. It is electricity in different forms. Fire is connected to life force. Fire is connected with time. If you feel time pressured you have a problem with Fire element that you should solve or you will get a burn out ☺ Warm-blooded animals are connected with fire. Fire connects with Manipura – navel chakra. This chakra is connected to the eyes and the sense of seeing. The element of Air is connected to the experience of *thinking* and uses the brain and the stomach as its main faculties of thinking. The sun is connected with Fire.

Fire is the system of metabolism in the stomach area, in the tissue area and also the metabolism you need to do when processing input from your sensory systems. Fire is the sparkle of an idea, the Eureka of a problem.

Instruments connected to Fire are metal resonance like bells, Tibetan bowls or gong-gongs.

Tastes connected to Fire are pungent (fire&air) found in spicy or sharp tastes, sour (earth&fire) and salty (water&fire).

Direction: The right. To the right. Outward. Plus node.

Movement: Goal oriented, strong and steady.

The hand: The middle finger.

I connect Fire with the power of *assimilating knowledge* to heal oneself and the world around you.

I place Fire in the direction of the east.

AETHER – *Connecting (Unity)*

Aether can be seen as the unifying field – Higgs boson (until science find something even greater). Aether is the emptiness of things. It is like the functional quality of a hollow bowl. Aether element unites all the other elements and facilitates for their existence. It keeps things from collapsing, imploding into the minimal of a black hole. Aether is the mystery. Aether is everywhere and nowhere seen. Aether element connects with Vishuddha – throat chakra. It is connected with the sense hearing and with the ears. It is also connected with voice in speech and song. The experience of imagining and hallucination is connected with Aether element. The experience of

connection with *all* in a sense of timelessness is connected with the element of Aether. Aether is *now* in opposition to passed and coming. Aether are the now's of all the passed and the comings – timeless. Being present in now and sensing presence is the manifestation of Aether embracing the fire of life. Consciousness is connected to Aether. Or then again – maybe Aether is consciousness.

The bitter (aether&air) taste is connected to Aether. That's why the magic of bitter medicine works so well.

Movement: instantaneous. A ripple of impulse before action. The beat in between. Stillness.

Direction: Centre. Into and out of the centre.

The hand: The thumb.

I connect Aether with the power of *love and creation*.

Aether I place in the middle in the nave of the spiral.

METHODS FOR CREATING MATERIAL TO THE CERMONY

Moving awareness around the body

Becoming aware of the tactile system of the body will help me directing my point of awareness. We will learn to move the point of awareness to designated points in the body and gaining the sense of connection with true sensational feeling that the awareness is really "coming along" the path.

Eventually we learn how to raise the vibrational frequencies in specific parts of our body to help in releasing blocks of energy and help it flow.

Dream group

We will be working with dreams through the Montague Ullman method of sharing a dreams material with each other. The aim is partly in order to create a confident and open sharing milieu where we find our courage to go in to each others material and at the same time being respectful of the dreamers personal connection to the truths in the dreams.

If the dreamers want to we will use the material in the ceremony in one way or another.

Each session takes two to three hours.

Journeying

Through a method of shamanic visionary methods, we will journey into the land of imagination and invite material to use in the ceremony in one way or another. The journeys are done in sessions of relaxation, sometimes through drumming other times through silence and also with the aid of sound-scapes.

Each session takes minimum of one hour.

Field work

We will go out in nature to find objects that resonate with us and bring them to the ceremony. Every object will go through a naming process and visited through a journey. The objects will be organized in what their relation is to the five elements.

Creating dance embodiments

Through physical work we will embody imaginary objects from nature either found through the field works or elsewhere. Relation with animals or other kinds of relationships will be developed.

Scores of movement

We will use viewpoint techniques to work out ensemble movements connected to the pieces of text that we choose along the process.

THE CERMONY / RITUAL "SACRIFICE"

Dramaturgical outline.

Ritual

The audience/participants will first read a short introductory before entering into the space. They will get it at the same time as they get their tickets. It is a text in the program. It starts with:

"What attachment are we prepared to give up in order to restore balance to the world?" I am not finished with all of it yet. The audience is invited in and on the door it is written. *"Enter into an alternate field of imaginary potential."*

Entering the space

The participants are welcomed to walk around the space and experience different places of focus of photographs, sound capes or other sensory stimulating/directing function.

Parts of "Sacrifice" dialogue will come at this point. Integrated into the ceremony.

Going to the circle – outlining the ritual

The participants get introduced to the imagination potential model we will open up with them.

Introduction of us in the workgroup and our function. None performative, informative moments. Description of ritual, how every group member communes with the personal element that they resonate with. We will lend ourselves as receiver of signal from each element. That we will commune with the energies located in the directions of each element.

The participatory assignment

The participants will get a question as an object of reflection. *"Can I as an individual make positive change in the world with a wishful thought made manifest in a benevolent act?"*

We introduce the hypothesis that collective benevolent envisioning creates positive cohesion that can be directed or will permeate the atmosphere. The participants will get an assignment to envision in as much detail how something in the world changes into something better. This can be on any level, climate change, peace making, making change of tolerance etc.

Imaginary potential model of a cosmic transformation vortex.

We will build and commune with the energies of the elements located in the different directions. Consecration of the ground, communion, creation, cooperation and connection. When the vortex is built we will dance with the energies.

Dramaturgy:

1. Offerings to the place in time.
2. Welcoming Earth
3. Welcoming Water
4. Welcoming Air
5. Welcoming Fire
6. Welcoming Aether
7. Dancing with the energies – this might in fact happen all ready at the welcoming and communion with the elements.

Final Journey - Sending the benevolent visions

Every participant will send his or her benevolent vision through the vortex through an inner journey in darkness.

When the light goes up they can visit the particular element that they got the strongest connection to and leave an object (they will get a small piece of shell in their hands in the beginning)

The end

Small offering of something tasty or tea – I don't know what yet.